

Publicatieblad van de Europese Unie

C 53

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

60e jaargang
20 februari 2017

Inhoud

IV Informatie

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2017/C 053/01

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie* 1

V Bekendmakingen

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2017/C 053/02

Zaak C-503/14: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Portugese Republiek (Niet-nakoming — Artikelen 21, 45 en 49 VWEU — Artikelen 28 en 31 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte — Vrij verkeer van personen — Vrij verkeer van werknemers — Vrijheid van vestiging — Belastingheffing bij natuurlijke personen over de uit een aandelenruil resulterende meerwaarde — Belastingheffing bij natuurlijke personen over de meerwaarde die resulteert uit een overdracht van het gehele vermogen dat is verbonden met de uitoefening van een bedrijfs- of beroepsactiviteit — Exitheffing bij particulieren — Onmiddellijke invordering van de belasting — Verschil in behandeling tussen natuurlijke personen die aandelen ruilen en op het nationale grondgebied blijven wonen, en natuurlijke personen die een dergelijke ruil uitvoeren en verhuizen naar het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Unie of van de Europese Economische Ruimte — Verschil in behandeling tussen natuurlijke personen die het gehele vermogen dat met een op individuele basis uitgeoefende activiteit is verbonden, overdragen aan een vennootschap die haar statutaire en werkelijke zetel op Portugees grondgebied heeft, en natuurlijke personen die een dergelijke overdracht uitvoeren aan een vennootschap die haar statutaire of werkelijke zetel op het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Unie of van de Europese Economische Ruimte heeft — Evenredigheid) 2

NL

2017/C 053/03	Zaak C-524/14 P: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Hansestadt Lübeck, rechtsopvolgster van Flughafen Lübeck GmbH (Hogere voorziening — Staatssteun — Luchthavengelden — Artikel 108, lid 2, VWEU — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Besluit tot inleiding van de formele onderzoeksprocedure — Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring — Individueel geraakte persoon — Procesbelang — Artikel 107, lid 1, VWEU — Selectiviteitsvoorwaarde)	3
2017/C 053/04	Zaak C-593/14: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vestre Landsret — Denemarken) — Masco Denmark ApS, Damixa ApS/Skatteministeriet (Prejudiciële verwijzing — Vrijheid van vestiging — Belastingwetgeving inzake onderkapitalisatie van dochterondernemingen — Opnemen van door een kredietnemende niet-ingezeten dochteronderneming betaalde rente in de belastbare winst van een kredietverstrekken vennootschap — Vrijstelling van rente betaald door een kredietnemende ingezeten dochteronderneming — Billijke verdeling van de heffingsbevoegdheid tussen de lidstaten — Noodzaak het gevaar van belastingontwijking te voorkomen)	3
2017/C 053/05	Gevoegde zaken C-20/15 P en C-21/15 P: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/World Duty Free Group SA, voorheen Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (Hogere voorziening — Staatssteun — Artikel 107, lid 1, VWEU — Belastingstelsel — Vennootschapsbelasting — Aftrek — Afschrijving van de goodwill die voortvloeit uit de verwerving van deelnemingen van ten minste 5 % door ondernemingen met fiscale vestigingsplaats in Spanje in ondernemingen met fiscale vestigingsplaats buiten die lidstaat — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde)	4
2017/C 053/06	Zaak C-51/15: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Oberlandesgericht Celle — Duitsland) — Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover [Prejudiciële verwijzing — Artikel 4, lid 2, VEU — Eerbiediging van de nationale identiteit van de lidstaten die besloten ligt in hun politieke en constitutionele basisstructuren, waaronder die voor regionaal en lokaal zelfbestuur — Interne organisatie van de lidstaten — Territoriale lichamen — Rechtsinstrument dat een nieuwe publiekrechtelijke entiteit in het leven roept en de overdracht van bevoegdheden en verantwoordelijkheden met het oog op het verrichten van openbare taken organiseert — Overheidsopdrachten — Richtlijn 2004/18/EG — Artikel 1, lid 2, onder a) — Begrip „overheidsopdracht”]	5
2017/C 053/07	Zaak C-76/15: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Grondwettelijk Hof — België) — Paul Vervloet e.a./Ministerraad (Prejudiciële verwijzing — Staatssteun — Steun die het Koninkrijk België ten uitvoer heeft gelegd ten gunste van de financiële coöperatieve vennootschappen van de Arco-groep — Depositogarantiestelsels — Richtlijn 94/19/EG — Werkingssfeer — Garantierегeling die de deelnemingen beschermt die natuurlijke personen aanhouden in coöperatieve vennootschappen die actief zijn in de financiële sector — Daarvan uitgesloten — Artikelen 107 en 108 VWEU — Besluit van de Commissie waarbij de steun onverenigbaar wordt verklaard met de interne markt)	6
2017/C 053/08	Zaak C-119/15: Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen) — Biuro podróży „Partner” sp. z o. o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej/Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 93/13/EEG — Richtlijn 2009/22/EG — Bescherming van de consument — Werking erga omnes van oneerlijke bedingen die zijn opgenomen in een openbaar register — Geldboete voor een verkoper die een beding heeft gebruikt dat wordt geacht overeen te komen met een in dat register opgenomen beding — Verkoper die geen partij was in de procedure die heeft geleid tot de vaststelling dat een beding oneerlijk is — Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Begrip „nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”)	7

2017/C 053/09	Zaak C-131/15 P: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 21 december 2016 — Club Hotel Loutraki AE e.a./Europese Commissie, Helleense Republiek, Organismos Prognostikon Agnon Podosfairou AE (OPAP) [Hogere voorziening — Staatssteun — Exploitatie van videoloterijterminals — Toekenning door een lidstaat van een exclusieve vergunning — Besluit waarbij wordt vastgesteld dat er geen sprake is van staatssteun — Artikel 108, lid 3, VWEU — Verordening (EG) nr. 659/1999 — Artikelen 4, 7 en 13 — Geen inleiding van de formele onderzoeksprocedure — Begrip „ernstige moeilijkheden” — Datum van beoordeling — Artikel 296 VWEU — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 41 — Motiveringsplicht — Artikel 47 — Recht op effectieve rechterlijke bescherming — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „economisch voordeel” — Gezamenlijke beoordeling van de aangemelde maatregelen]	8
2017/C 053/10	Gevoegde zaken C-154/15, C-307/15 en C-308/15: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada en door de Audiencia Provincial de Alicante — Spanje) — Francisco Gutiérrez Naranjo/Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA/Emilio Irlés López, Teresa Torres Andreu (C-308/15) (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 93/13/EEG — Consumentenovereenkomsten — Hypotheekleningen — Oneerlijke bedingen — Artikel 4, lid 2 — Artikel 6, lid 1 — Nietigverklaring — Beperking in de tijd door de nationale rechter van de gevolgen van de nietigverklaring van een oneerlijk beding)	8
2017/C 053/11	Gevoegde zaken C-164/15 P en C-165/15 P: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company, Ierland (Hogere voorziening — Staatssteun — Nationale belasting op luchtvervoer — Toepassing van verschillende tarieven — Lager tarief voor vluchten met een bestemming op maximaal 300 km afstand van de nationale luchthaven — Voordeel — Selectief karakter — Beoordeling ingeval de belastingmaatregel een beperking van het vrij verrichten van diensten kan inhouden — Terugvordering — Accijns)	9
2017/C 053/12	Zaak C-201/15: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Symvoulio tis Epikrateias — Griekenland) — Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)/Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalisis kai Koinonikis Allilengyis (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 98/59/EG — Aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag — Artikel 49 VWEU — Vrijheid van vestiging — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 16 — Vrijheid van ondernemerschap — Nationale regeling volgens welke een bestuursorgaan zich kan verzetten tegen collectief ontslag na afweging van de omstandigheden op de arbeidsmarkt, de situatie van de onderneming en het belang van de nationale economie — Acute economische crisis — Bijzonder hoge nationale werkloosheid)	10
2017/C 053/13	Gevoegde zaken C-203/15 en C-698/15: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 [verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Kammarrätt i Stockholm, de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Verenigd Koninkrijk, Zweden] — Tele2 Sverige AB/Post-och telestyrelse (C-203/15), Secretary of State for the Home Department/Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15) (Prejudiciële verwijzing — Elektronische communicatie — Verwerking van persoonsgegevens — Vertrouwelijk karakter van de elektronische communicatie — Bescherming — Richtlijn 2002/58/EG — Artikelen 5, 6 en 9 en artikel 15, lid 1 — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1 — Nationale wettelijke regeling — Aanbieders van elektronischecomunicatiediensten — Verplichting betreffende het algemeen en ongedifferentieerd bewaren van de verkeersgegevens en de locatiegegevens — Nationale autoriteiten — Toegang tot gegevens — Geen voorafgaande toetsing door een rechterlijke instantie of door een onafhankelijke bestuurlijke autoriteit — Verenigbaarheid met het Unierecht)	11
2017/C 053/14	Zaak C-272/15: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Verenigd Koninkrijk) — Swiss International Air Lines AG/The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/87/EG — Regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten — Verplichting tot teruggave van emissierechten voor vluchten tussen lidstaten van de Unie en de meeste derde landen — Besluit nr. 377/2013/EU — Artikel 1 — Tijdelijke afwijking — Uitsluiting van vluchten van en naar luchtvaartterreinen in Zwitserland — Verschil in behandeling tussen derde landen — Algemeen beginsel van gelijke behandeling — Niet-toepasselijkheid)	12

2017/C 053/15	Zaak C-327/15: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Østre Landsret — Denemarken) — TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet (Prejudiciële verwijzing — Elektronische communicatienetwerken en -diensten — Richtlijn 2002/22/EG — Universele dienst — Artikelen 12 en 13 — Berekening van de kosten van de universeledienstverplichtingen — Artikel 32 — Compensatie van de kosten in verband met de aanvullende verplichte diensten — Rechtstreekse werking — Artikel 107, lid 1, en artikel 108, lid 3, VWEU — Maritieme spoed- en veiligheidsdiensten in Denemarken en in Groenland — Nationale wettelijke regeling — Indiening van een verzoek om compensatie van de kosten in verband met de aanvullende verplichte diensten — Termijn van drie maanden — Gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel)	13
2017/C 053/16	Zaak C-355/15: Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof — Oostenrijk) — Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien (Prejudiciële verwijzing — Overheidsopdrachten — Richtlijn 89/665/EEG — Beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten — Artikel 1, lid 3 — Procesbelang — Artikel 2 bis, lid 2 — Begrip „betrokken inschrijver” — Recht van een inschrijver die door de aanbestedende dienst definitief is uitgesloten om beroep in te stellen tegen het nadien genomen besluit tot gunning van de opdracht)	14
2017/C 053/17	Zaak C-444/15: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto — Italië) — Associazione Italia Nostra Onlus/Comune di Venezia e.a. (Prejudiciële verwijzing — Milieu — Richtlijn 2001/42/EG — Beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma’s — Artikel 3, lid 3 — Plannen en programma’s waarvoor een milieubeoordeling alleen dan verplicht is wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben — Geldigheid in het licht van het VWEU en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Begrip gebruik van „kleine gebieden op lokaal niveau” — Nationale regeling waarbij de oppervlakte van de betrokken gebieden in aanmerking wordt genomen)	15
2017/C 053/18	Gevoegde zaken C-508/15 en C-509/15: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 21 december 2016 (verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Berlin — Duitsland) — Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)/Land Berlin (Prejudiciële verwijzing — Associatieovereenkomst EEG-Turkije — Besluit nr. 1/80 — Artikel 7, eerste alinea — Verblijfsrecht van de gezinsleden van een Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort — Voorwaarden — Geen vereiste dat de Turkse werknemer gedurende de eerste drie jaar van het verblijf van het gezinslid tot de legale arbeidsmarkt behoort)	16
2017/C 053/19	Zaak C-539/15: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof — Oostenrijk) — Daniel Bowman/Pensionsversicherungsanstalt (Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Richtlijn 2000/78/EG — Gelijke behandeling in arbeid en beroep — Artikel 2, leden 1 en 2 — Discriminatie op grond van leeftijd — Collectieve arbeidsovereenkomst — Verlenging van de duur voor overgang van de eerste naar de tweede salaristrap — Indirecte ongelijke behandeling op grond van leeftijd)	16
2017/C 053/20	Zaak C-547/15: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Kúria — Hongarije) — Interservice d.o.o. Koper/Sándor Horváth [Prejudiciële verwijzing — Communautair douanewetboek — Verordening (EEG) nr. 2913/92 — Artikel 96 — Regeling extern douanevervoer — Begrip „vervoerder” — Geen aanbrenging van de goederen bij het douanekantoor van bestemming — Aansprakelijkheid — Ondervervoerder die de goederen op de parkeerplaats van het douanekantoor van bestemming heeft overhandigd aan de hoofdvervoerder en deze goederen weer heeft overgenomen voor een volgend traject]	17

2017/C 053/21	Zaak C-618/15: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation — Frankrijk) — Concurrence SARL/Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl [Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Rechterlijke bevoegdheid — Verbintenissen uit onrechtmatige daad — Selectief distributienetwerk — Onlinedoorverkoop buiten een netwerk — Vordering tot staking van de onrechtmatige verstoring — Aanknopingspunt]	18
2017/C 053/22	Zaak C-654/15: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta domstol — Zweden) — Länsförsäkringar AB/Matek A/S [Prejudiciële verwijzing — Uniemark — Verordening (EG) nr. 207/2009 — Artikel 9, lid 1, onder b) — Artikel 15, lid 1 — Artikel 51, lid 1, onder a) — Omvang van het aan de houder toegekende uitsluitende recht — Termijn van vijf jaar na de inschrijving]	18
2017/C 053/23	Zaak C-104/16 P: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Raad van de Europese Unie/Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario), Europese Commissie (Hogere voorziening — Externe betrekkingen — Overeenkomst tussen de Europese Unie en het Koninkrijk Marokko betreffende liberaliseringsmaatregelen op het gebied van landbouw en visserij — Besluit tot goedkeuring van de sluiting van een internationale overeenkomst — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Procesbevoegdheid — Territoriale gelding van de overeenkomst — Uitlegging van de overeenkomst — Zelfbeschikkingsbeginsel — Beginsel van de relatieve werking van verdragen)	19
2017/C 053/24	Zaak C-343/16 P: Hogere voorziening ingesteld op 20 juni 2016 door Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. en Horst Giesen tegen de beschikking van het Gerecht (Derde kamer) van 14 juni 2016 in zaak T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz eV en Horst Giesen/Europese Commissie	20
2017/C 053/25	Zaak C-508/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België) op 26 september 2016 — Karim Boudjellal/Rauwers Contrôle SA	20
2017/C 053/26	Zaak C-559/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 4 november 2016 — Birgit Bossen e.a./Brussels Airlines	20
2017/C 053/27	Zaak C-569/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op 10 november 2016 — Stadt Wuppertal/Maria Elisabeth Bauer	21
2017/C 053/28	Zaak C-570/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op 10 november 2016 — Volker Willmeroth, als eigenaar van TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K./Martina Broßonn	21
2017/C 053/29	Zaak C-572/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Berlin (Duitsland) op 14 november 2016 — INEOS Köln GmbH/Bundesrepublik Deutschland	22
2017/C 053/30	Zaak C-646/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op 15 december 2016 — Khadija Jafari, Zainab Jafari	23
2017/C 053/31	Zaak C-663/16 P: Hogere voorziening ingesteld op 21 december 2016 door Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 oktober 2016 in zaak T-669/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH/Europees Agentschap voor chemische stoffen	25
2017/C 053/32	Zaak C-666/16 P: Hogere voorziening ingesteld op 21 december 2016 door Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 oktober 2016 in zaak T-543/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH/Europees Agentschap voor chemische stoffen	26

Gerecht

2017/C 053/33	Zaak T-577/14: Arrest van het Gerecht van 10 januari 2017 — Gascogne Sack Deutschland GmbH en Gascogne/Europese Unie („Niet-contractuele aansprakelijkheid — Nauwkeurigheid van het verzoekschrift — Verjaring — Ontvankelijkheid — Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten — Redelijke procestermijn — Materiële schade — Geleden verliezen — Rente over het niet-voldane bedrag van de geldboete — Kosten van een bankgarantie — Verlies van een kans — Immateriële schade — Causaal verband”)	27
2017/C 053/34	Zaak T-699/14: Arrest van het Gerecht van 11 januari 2017 — Topps Europe/Commissie [„Mededinging — Mededingingsregelingen — Misbruik van machtspositie — In licentie geven van intellectuele eigendomsrechten voor verzamelobjecten die verband houden met voetbal — Besluit tot afwijzing van een klacht — Toegang tot het dossier — Artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 773/2004 — Kennelijke beoordelingsfout — Relevante markt — Uitsluitende licentie — Merkexclusiviteit — Buitensporige prijzen”]	28
2017/C 053/35	Zaak T-774/14: Beschikking van het Gerecht van 16 december 2016 — Ica Foods/EUIPO — San Lucio (GROK) („Uniemerkt — Nietigheidsprocedure — Intrekking van de inschrijvingsaanvraag — Afdoening zonder beslissing”)	29
2017/C 053/36	Zaak T-773/16: Beroep ingesteld op 7 november 2016 — Salehi/Commissie	29
2017/C 053/37	Zaak T-845/16: Beroep ingesteld op 30 november 2016 — QG/Commissie	30
2017/C 053/38	Zaak T-846/16: Beroep ingesteld op 30 november 2016 — QF/Commissie	31
2017/C 053/39	Zaak T-851/16: Beroep ingesteld op 30 november 2016 — Access Info Europe/Commissie	31
2017/C 053/40	Zaak T-852/16: Beroep ingesteld op 30 november 2016 — Access Info Europe/Commissie	32
2017/C 053/41	Zaak T-866/16: Beroep ingesteld op 22 december 2016 — SilverTours/EUIPO (billiger-mietwagen.de)	33
2017/C 053/42	Zaak T-877/16: Beroep ingesteld op 9 december 2016 — Verschuur/Commissie	34
2017/C 053/43	Zaak T-879/16: Beroep ingesteld op 14 december 2016 — Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO — Marpefa (Vieta)	34
2017/C 053/44	Zaak T-880/16: Beroep ingesteld op 5 december 2016 — RF/Commissie	35
2017/C 053/45	Zaak T-888/16: Beroep ingesteld op 8 december 2016 — BP/FRA	36
2017/C 053/46	Zaak T-892/16: Beroep ingesteld op 19 december 2016 — Apple Sales International en Apple Operations Europe/Commissie	37
2017/C 053/47	Zaak T-896/16: Beroep ingesteld op 20 december 2016 — Puma/EUIPO — Senator (TRINOMIC)	39
2017/C 053/48	Zaak T-901/16: Beroep ingesteld op 21 december 2016 — Elche Club de Fútbol/Commissie	40
2017/C 053/49	Zaak T-902/16: Beroep ingesteld op 21 december 2016 — HeidelbergCement/Commissie	40
2017/C 053/50	Zaak T-903/16: Beroep ingesteld op 19 december 2016 — RE/Commissie	41
2017/C 053/51	Zaak T-905/16: Beroep ingesteld op 22 december 2016 — Chefaro Ireland/EUIPO — Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)	42

2017/C 053/52	Zaak T-909/16: Beroep ingesteld op 29 december 2016 — Laboratorios Ern/EUIPO — Sharma (NRIM Life Sciences)	43
2017/C 053/53	Zaak T-910/16: Beroep ingesteld op 23 december 2016 — Hesse/EUIPO — Wedl & Hofmann (TESTA ROSSA)	44
2017/C 053/54	Zaak T-911/16: Beroep ingesteld op 23 december 2016 — Wedl & Hofmann/EUIPO — Hesse (TESTA ROSSA)	44
2017/C 053/55	Zaak T-1/17: Beroep ingesteld op 2 januari 2017 — La Mafia Franchises/EUIPO — Italië (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)	45
2017/C 053/56	Zaak T-5/17: Beroep ingesteld op 4 januari 2017 — Sharif/Raad	46
2017/C 053/57	Zaak T-67/16: Beschikking van het Gerecht van 21 december 2016 — fleur ami/EUIPO — 8 seasons design (lampen)	47
2017/C 053/58	Zaak T-736/16: Beschikking van het Gerecht van 20 december 2016 — Amira e.a./Commissie en ECB	47

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2017/C 053/01)

Laatste publicatie

PB C 46 van 13.2.2017

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 38 van 6.2.2017

PB C 30 van 30.1.2017

PB C 22 van 23.1.2017

PB C 14 van 16.1.2017

PB C 6 van 9.1.2017

PB C 475 van 19.12.2016

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Portugese Republiek

(Zaak C-503/14) ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Artikelen 21, 45 en 49 VWEU — Artikelen 28 en 31 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte — Vrij verkeer van personen — Vrij verkeer van werknemers — Vrijheid van vestiging — Belastingheffing bij natuurlijke personen over de uit een aandelenruil resulterende meerwaarde — Belastingheffing bij natuurlijke personen over de meerwaarde die resulteert uit een overdracht van het gehele vermogen dat is verbonden met de uitoefening van een bedrijfs- of beroepsactiviteit — Exitheffing bij particulieren — Onmiddellijke invordering van de belasting — Verschil in behandeling tussen natuurlijke personen die aandelen ruilen en op het nationale grondgebied blijven wonen, en natuurlijke personen die een dergelijke ruil uitvoeren en verhuizen naar het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Unie of van de Europese Economische Ruimte — Verschil in behandeling tussen natuurlijke personen die het gehele vermogen dat met een op individuele basis uitgeoefende activiteit is verbonden, overdragen aan een vennootschap die haar statutaire en werkelijke zetel op Portugees grondgebied heeft, en natuurlijke personen die een dergelijke overdracht uitvoeren aan een vennootschap die haar statutaire of werkelijke zetel op het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Unie of van de Europese Economische Ruimte heeft — Evenredigheid)

(2017/C 053/02)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Braga da Cruz en W. Roels, gemachtigden)

Verwerende partij: Portugese Republiek (vertegenwoordigers: L. Inez Fernandes, M. Rebelo en J. Martins da Silva, gemachtigden)

Interveniënte aan de zijde van de verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en K. Petersen, gemachtigden)

Dictum

- 1) De Portugese Republiek is de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 21, 45 en 49 VWEU en de artikelen 28 en 31 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992 niet nagekomen door artikel 10, lid 9, onder a), van de Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (Portugese wet inkomstenbelasting natuurlijke personen) aan te nemen en te handhaven, op grond waarvan in geval van een belastingplichtige die de hoedanigheid van Portugees ingezetene verliest, voor de belastingheffing over het jaar waarin hij het Portugese grondgebied heeft verlaten, als meerwaarde moet worden meegerekend het bedrag dat ingevolge artikel 10, lid 8, van die wet ten tijde van de aandelenruil niet is belast.
- 2) De Portugese Republiek is de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 49 VWEU en artikel 31 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte niet nagekomen door artikel 38, lid 1, onder a), van de genoemde wet aan te nemen en te handhaven, op grond waarvan het in die bepaling vervatte belastinguitstel is voorbehouden aan natuurlijke personen die het gehele vermogen dat met een op individuele basis uitgeoefende bedrijfs- of beroepsactiviteit is verbonden, overdragen aan een vennootschap die haar statutaire en werkelijke zetel op het Portugese grondgebied heeft.

3) De Portugese Republiek draagt naast haar eigen kosten ook die van de Europese Commissie.

4) De Bondsrepubliek Duitsland draagt haar eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 16 van 19.1.2015.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Hansestadt Lübeck, rechtsopvolgster van Flughafen Lübeck GmbH

(Zaak C-524/14 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Staatssteun — Luchthavengelden — Artikel 108, lid 2, VWEU — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Besluit tot inleiding van de formele onderzoeksprocedure — Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring — Individueel geraakte persoon — Procesbelang — Artikel 107, lid 1, VWEU — Selectiviteitsvoorwaarde)

(2017/C 053/03)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Maxian Rusche, R. Sauer en V. Di Bucci, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Hansestadt Lübeck, rechtsopvolgster van Flughafen Lübeck GmbH (vertegenwoordigers: M. Núñez Müller en I. Ruck, Rechtsanwältin)

Interveniënten aan de zijde van de andere partij in de procedure: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en K. Petersen, gemachtigden), Koninkrijk Spanje (vertegenwoordiger: M. A. Sampol Pucurull, gemachtigde)

Dictum

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) De Europese Commissie wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van Hansestadt Lübeck.

3) De Bondsrepubliek Duitsland en het Koninkrijk Spanje dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 26 van 26.1.2015.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vestre Landsret — Denemarken) — Masco Denmark ApS, Damixa ApS/Skatteministeriet

(Zaak C-593/14) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Vrijheid van vestiging — Belastingwetgeving inzake onderkapitalisatie van dochterondernemingen — Opnemen van door een kredietnemende niet-ingezeten dochteronderneming betaalde rente in de belastbare winst van een kredietverstrekkende vennootschap — Vrijstelling van rente betaald door een kredietnemende ingezeten dochteronderneming — Billijke verdeling van de heffingsbevoegdheid tussen de lidstaten — Noodzaak het gevaar van belastingontwijking te voorkomen)

(2017/C 053/04)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Vestre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Masco Denmark ApS, Damixa ApS

Verwerende partij: Skatteministeriet

Dictum

Artikel 49 VWEU, gelezen in samenhang met artikel 54 VWEU, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een wettelijke regeling van een lidstaat, zoals in het hoofdgeding aan de orde, die een ingezeten vennootschap een belastingvrijstelling toekent voor de door een ingezeten dochteronderneming betaalde rente voor zover deze dochteronderneming de overeenkomstige rentelasten niet heeft kunnen aftrekken als gevolg van de regeling die het recht op aftrek van betaalde rente in geval van onderkapitalisatie beperkt, maar de vrijstelling die zou volgen uit de toepassing van zijn eigen wettelijke regeling inzake onderkapitalisatie uitsluit indien de dochteronderneming is gevestigd in een andere lidstaat.

⁽¹⁾ PB C 73 van 2.3.2015.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/World Duty Free Group SA, voorheen Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P)

(Gevoegde zaken C-20/15 P en C-21/15 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Staatssteun — Artikel 107, lid 1, VWEU — Belastingstelsel — Vennootschapsbelasting — Aftrek — Afschrijving van de goodwill die voortvloeit uit de verwerving van deelnemingen van ten minste 5 % door ondernemingen met fiscale vestigingsplaats in Spanje in ondernemingen met fiscale vestigingsplaats buiten die lidstaat — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde)

(2017/C 053/05)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes en P. Němečková, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: World Duty Free Group SA, voorheen Autogrill España, SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (vertegenwoordigers: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro en R. Calvo Salinero, abogados)

Interveniënten aan de zijde van de andere partijen in de procedure: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en K. Petersen, gemachtigden), Ierland (vertegenwoordigers: G. Hodge en E. Creedon, gemachtigden, bijgestaan door B. Doherty, barrister, en A. Goodman, barrister), Koninkrijk Spanje (vertegenwoordiger: M. A. Sampol Pucurull, gemachtigde)

Dictum

1) De arresten van het Gerecht van de Europese Unie van 7 november 2014, Autogrill España/Commissie (T-219/10, EU:T:2014:939), en 7 november 2014, Banco Santander en Santusa/Commissie (T-399/11, EU:T:2014:938), worden vernietigd.

2) De zaken worden terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie.

- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.
- 4) De Bondsrepubliek Duitsland, Ierland en het Koninkrijk Spanje dragen hun eigen kosten.

(¹) PB C 81 van 9.3.2015.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Oberlandesgericht Celle — Duitsland) — Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover

(Zaak C-51/15) (¹)

[Prejudiciële verwijzing — Artikel 4, lid 2, VEU — Eerbiediging van de nationale identiteit van de lidstaten die besloten ligt in hun politieke en constitutionele basisstructuren, waaronder die voor regionaal en lokaal zelfbestuur — Interne organisatie van de lidstaten — Territoriale lichamen — Rechtsinstrument dat een nieuwe publiekrechtelijke entiteit in het leven roept en de overdracht van bevoegdheden en verantwoordelijkheden met het oog op het verrichten van openbare taken organiseert — Overheidsopdrachten — Richtlijn 2004/18/EG — Artikel 1, lid 2, onder a) — Begrip „overheidsopdracht”]

(2017/C 053/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Celle

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Verwerende partij: Region Hannover

in tegenwoordigheid van: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Dictum

Artikel 1, lid 2, onder a), van richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten moet in die zin worden uitgelegd dat niet als een overheidsopdracht wordt beschouwd een akkoord tussen twee territoriale lichamen als aan de orde in het hoofdgeding, op basis waarvan deze territoriale lichamen statutair beslissen een doelcorporatie in de vorm van een publiekrechtelijke rechtspersoon op te richten en aan deze nieuwe overheidsinstantie bepaalde bevoegdheden toe kennen waarover zij tot dan toe zelf beschikten en die voortaan de eigen bevoegdheden van die doelcorporatie zullen zijn.

Van een dergelijke overdracht van bevoegdheden voor het verrichten van openbare taken is echter slechts sprake indien die overdracht zowel betrekking heeft op de verantwoordelijkheden die verband houden met de overgedragen bevoegdheid, als op de macht die het uitvloeisel daarvan is, zodat de overheidsinstantie die de bevoegdheid verkrijgt, over beslissingsautonomie en financiële autonomie beschikt, hetgeen de verwijzende rechterlijke instantie dient na te gaan.

(¹) PB C 155 van 11.5.2015.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Grondwettelijk Hof — België) — Paul Vervloet e.a./Ministerraad

(Zaak C-76/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Staatssteun — Steun die het Koninkrijk België ten uitvoer heeft gelegd ten gunste van de financiële coöperatieve vennootschappen van de Arco-groep — Depositogarantiestelsels — Richtlijn 94/19/EG — Werkingssfeer — Garantierегeling die de deelnemingen beschermt die natuurlijke personen aanhouden in coöperatieve vennootschappen die actief zijn in de financiële sector — Daarvan uitgesloten — Artikelen 107 en 108 VWEU — Besluit van de Commissie waarbij de steun onverenigbaar wordt verklaard met de interne markt)

(2017/C 053/07)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Grondwettelijk Hof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Paul Vervloet, Marc De Wit, Edgard Timperman, Godelieve Van Braekel, Patrick Beckx, Marc De Schryver, Guy Deneire, Steve Van Hoof, Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek, Frédéric Ensich Famenne

Verwerende partij: Ministerraad

in tegenwoordigheid van: Arcofin CVBA, Arcopar CVBA, Arcoplus CVBA

Dictum

- 1) De artikelen 2 en 3 van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels, zoals gewijzigd bij richtlijn 2005/1/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2005, moeten aldus worden uitgelegd dat zij de lidstaten er niet toe verplichten een regeling als die van het hoofdgeding aan te nemen, op grond waarvan de aandelen van erkende coöperatieve vennootschappen die actief zijn in de financiële sector worden gewaarborgd, en er zich evenmin tegen verzetten dat een lidstaat een dergelijke regeling aanneemt, voor zover deze niet afdoet aan de nuttige werking van het depositogarantiestelsel dat de lidstaten krachtens deze richtlijn moeten instellen en voor zover zij strookt met het VWEU en met name de artikelen 107 en 108 VWEU. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of aan eerstgenoemde voorwaarde is voldaan.
- 2) Bij het onderzoek van de door het Grondwettelijk Hof (België) gestelde prejudiciële vragen is niet gebleken van feiten of omstandigheden die afdoen aan de geldigheid van besluit 2014/686/EU van de Commissie van 3 juli 2014 betreffende steunmaatregel SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) door België ten uitvoer gelegd — Garantierегeling ter bescherming van de aandelen van individuele leden van financiële coöperaties.
- 3) Artikel 108, lid 3, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een garantierегeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, voor zover deze tot uitvoering is gebracht zonder dat de uit die bepaling voortvloeiende verplichtingen zijn nagekomen.

⁽¹⁾ PB C 171 van 26.5.2015.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen) — Biuro podróży „Partner” sp. z o.o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej/Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

(Zaak C-119/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 93/13/EEG — Richtlijn 2009/22/EG — Bescherming van de consument — Werking erga omnes van oneerlijke bedingen die zijn opgenomen in een openbaar register — Geldboete voor een verkoper die een beding heeft gebruikt dat wordt geacht overeen te komen met een in dat register opgenomen beding — Verkoper die geen partij was in de procedure die heeft geleid tot de vaststelling dat een beding oneerlijk is — Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Begrip „nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”)

(2017/C 053/08)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Biuro podróży „Partner” sp. z o.o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej

Verwerende partij: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Dictum

- 1) Artikel 6, lid 1, en artikel 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, gelezen in samenhang met de artikelen 1 en 2 van richtlijn 2009/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende het doen staken van inbreuken in het raam van de bescherming van de consumentenbelangen alsmede gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat wordt aangenomen dat sprake is van een onrechtmatige handelwijze wanneer bedingen in algemene voorwaarden waarvan de inhoud overeenkomt met die van bedingen die bij een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing onrechtmatig zijn bevonden en die zijn ingeschreven in een nationaal register van onrechtmatig bevonden bedingen in algemene voorwaarden, worden gebruikt door een verkoper die geen partij was in de procedure die heeft geleid tot de inschrijving van de betrokken bedingen in dat register, mits deze verkoper het recht heeft om een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen tegen zowel het besluit waarbij wordt aangenomen dat de vergeleken bedingen overeenkomen uit het oogpunt van de vraag of zij, met name gelet op de nadelige gevolgen ervan voor de consumenten en rekening houdend met alle relevante omstandigheden van het geval, inhoudelijk identiek zijn, als het besluit waarbij in voorkomend geval het bedrag van de opgelegde geldboete wordt vastgesteld. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de verkoper een dergelijk recht heeft.
- 2) Artikel 267, derde alinea, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat een rechterlijke instantie als de verwijzende rechter, waarvan de in het kader van een geding als het hoofdgeding gewezen beslissingen vatbaar zijn voor beroep in cassatie, niet kan worden aangemerkt als een „rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”.

⁽¹⁾ PB C 198 van 15.6.2015.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 21 december 2016 — Club Hotel Loutraki AE e.a./Europese Commissie, Helleense Republiek, Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP)

(Zaak C-131/15 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Exploitatie van videoloterijterminals — Toekenning door een lidstaat van een exclusieve vergunning — Besluit waarbij wordt vastgesteld dat er geen sprake is van staatssteun — Artikel 108, lid 3, VWEU — Verordening (EG) nr. 659/1999 — Artikelen 4, 7 en 13 — Geen inleiding van de formele onderzoeksprocedure — Begrip „ernstige moeilijkheden” — Datum van beoordeling — Artikel 296 VWEU — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 41 — Motiveringsplicht — Artikel 47 — Recht op effectieve rechterlijke bescherming — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „economisch voordeel” — Gezamenlijke beoordeling van de aangemelde maatregelen]

(2017/C 053/09)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwiranten: Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkiras, Casino Rodos, Porto Carras AE, Kazino Aigaiou AE (vertegenwoordigers: I. Ioannidis, dikigoros, S. Pappas, advocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Bouchagiar en P.-J. Loewenthal, gemachtigden), Helleense Republiek, Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP) (vertegenwoordigers: A. Tomtsis, dikigoros, M. Petite, advocat)

Dictum

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming Inc., Elliniko Casino Kerkiras, Casino Rodos, Porto Carras AE en Kazino Aigaiou AE worden verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 198 van 15.6.2015.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada en door de Audiencia Provincial de Alicante — Spanje) — Francisco Gutiérrez Naranjo/Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA/Emilio Irlés López, Teresa Torres Andreu (C-308/15)

(Gevoegde zaken C-154/15, C-307/15 en C-308/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 93/13/EEG — Consumentenovereenkomsten — Hypotheekleningen — Oneerlijke bedingen — Artikel 4, lid 2 — Artikel 6, lid 1 — Nietigverklaring — Beperking in de tijd door de nationale rechter van de gevolgen van de nietigverklaring van een oneerlijk beding)

(2017/C 053/10)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechters

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Francisco Gutiérrez Naranjo (C-154/15), Ana María Palacios Martínez (C-307/15), Banco Popular Español SA (C-308/15)

Verwerende partijen: Cajasur Banco SAU (C-154/15), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Emilio Irlés López, Teresa Torres Andreu (C-308/15)

Dictum

Artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale rechtspraak volgens welke de terugbetalingsplicht die voortvloeit uit het in rechte vastgestelde oneerlijke karakter, in de zin van artikel 3, lid 1, van die richtlijn, van een beding in een overeenkomst tussen een consument en een verkoper, in de tijd wordt beperkt tot enkel de bedragen die na de uitspraak van de beslissing waarbij in rechte het oneerlijke karakter ervan is vastgesteld, met toepassing van dat beding onverschuldigd zijn betaald.

⁽¹⁾ PB C 228 van 13.7.2015.
PB C 279 van 24.8.2015.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 — Europese Commissie/Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company, Ierland

(Gevoegde zaken C-164/15 P en C-165/15 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Staatssteun — Nationale belasting op luchtvervoer — Toepassing van verschillende tarieven — Lager tarief voor vluchten met een bestemming op maximaal 300 km afstand van de nationale luchthaven — Voordeel — Selectief karakter — Beoordeling ingeval de belastingmaatregel een beperking van het vrij verrichten van diensten kan inhouden — Terugvordering — Accijns)

(2017/C 053/11)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: L. Flynn, D. Grespan, T. Maxian Rusche en B. Stromsky, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Aer Lingus Ltd (vertegenwoordigers: K. Bacon en A. Robertson, QC, en door D. Bailey, barrister, geïnstrueerd door A. Burnside, solicitor), Ryanair Designated Activity Company, voorheen Ryanair Ltd (vertegenwoordigers: B. Kennelly, QC, I.-G. Metaxas-Maragkidis, dikigoros, en E. Vahida, avocat), Ierland (vertegenwoordigers: E. Creedon, J. Quaney en A. Joyce, gemachtigden, bijgestaan door E. Regan, SC, en B. Doherty, BL)

Dictum

1) De arresten van het Gerecht van de Europese Unie van 5 februari 2015, Aer Lingus/Commissie (T-473/12, niet gepubliceerd, EU:T:2015:78) en Ryanair/Commissie (T-500/12, niet gepubliceerd, EU:T:2015:73), worden vernietigd, in zoverre daarbij artikel 4 van besluit 2013/199/EU van de Commissie van 25 juli 2012 betreffende steunmaatregel SA.29064 (11/C, ex 11/NN) — Verschillende vliegbelastingtarieven toegepast door Ierland, nietig wordt verklaard, voor zover bij dat artikel terugvordering van de steun van de begunstigten wordt gelast voor een bedrag dat in overweging 70 van dat besluit wordt bepaald op 8 EUR per passagier.

2) De incidentele hogere voorzieningen worden afgewezen.

- 3) De beroepen tot nietigverklaring van Aer Lingus Ltd en Ryanair Designated Activity Company tegen besluit 2013/199 worden verworpen.
- 4) Aer Lingus Ltd en Ryanair Designated Activity Company worden verwezen in hun eigen kosten en in de kosten van de Europese Commissie voor het Gerecht van de Europese Unie en voor het Hof van Justitie.
- 5) Ierland zal zijn eigen kosten dragen.

(¹) PB C 205 van 22.6.2015.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Symvoulio tis Epikrateias — Griekenland) — Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)/Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis

(Zaak C-201/15) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 98/59/EG — Aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag — Artikel 49 VWEU — Vrijheid van vestiging — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 16 — Vrijheid van ondernemerschap — Nationale regeling volgens welke een bestuursorgaan zich kan verzetten tegen collectief ontslag na afweging van de omstandigheden op de arbeidsmarkt, de situatie van de onderneming en het belang van de nationale economie — Acute economische crisis — Bijzonder hoge nationale werkloosheid)

(2017/C 053/12)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Symvoulio tis Epikrateias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)

Verwerende partij: Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis

in tegenwoordigheid van: Enosi Ergazomenon Tsimenton Chalkidas

Dictum

- 1) Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag moet aldus worden uitgelegd dat zij zich in beginsel niet verzet tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, volgens welke een werkgever die met de vertegenwoordigers van de werknemers geen overeenstemming heeft kunnen bereiken over een plan voor collectief ontslag, slechts kan overgaan tot dat ontslag voor zover de bevoegde nationale overheidsinstantie, die in kennis moet worden gesteld van dat plan, niet binnen de in die regeling gestelde termijn een gemotiveerd besluit tot weigering van goedkeuring voor alle of een deel van de voorgenomen ontslagen vaststelt na onderzoek van het dossier en na beoordeling van de omstandigheden op de arbeidsmarkt, de situatie van de onderneming en het belang van de nationale economie. Anders is het evenwel, indien blijkt dat de regeling in kwestie wegens de drie beoordelingscriteria die erin worden gehanteerd en de concrete toepassing die de overheidsinstantie daar onder het toezicht van de bevoegde rechterlijke instanties aan geeft, ertoe leidt dat richtlijn 98/59 haar nuttige werking verliest. Het staat in voorkomend geval aan de verwijzende rechter om na te gaan of dat het geval is.

Artikel 49 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, verzet tegen een nationale regeling als beschreven in de eerste alinea, eerste volzin, van dit punt.

- 2) Het feit dat een lidstaat mogelijk wordt geconfronteerd met een acute economische crisis en een bijzonder hoge werkloosheid, doet niet af aan de antwoorden die zijn geformuleerd in punt 1 van dit dictum.

⁽¹⁾ PB C 221 van 6.7.2015.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 [verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Kamarrätt i Stockholm, de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Verenigd Koninkrijk, Zweden] — Tele2 Sverige AB/Post- och telestyrelse (C-203/15), Secretary of State for the Home Department/Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15)

(Gevoegde zaken C-203/15 en C-698/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Elektronische communicatie — Verwerking van persoonsgegevens — Vertrouwelijk karakter van de elektronische communicatie — Bescherming — Richtlijn 2002/58/EG — Artikelen 5, 6 en 9 en artikel 15, lid 1 — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1 — Nationale wettelijke regeling — Aanbieders van elektronischecomunicatiediensten — Verplichting betreffende het algemeen en ongedifferentieerd bewaren van de verkeersgegevens en de locatiegegevens — Nationale autoriteiten — Toegang tot gegevens — Geen voorafgaande toetsing door een rechterlijke instantie of door een onafhankelijke bestuurlijke autoriteit — Verenigbaarheid met het Unierecht)

(2017/C 053/13)

Procestalen: Zweeds en Engels

Verwijzende rechters

Kamarrätt i Stockholm, Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Tele2 Sverige AB (C-203/15), Secretary of State for the Home Department (C-698/15)

Verwerende partijen: Post- och telestyrelse (C-203/15), Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15)

in tegenwoordigheid van: Open Rights Group, Privacy International, The Law Society of England and Wales

Dictum

- 1) Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie), zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009, gelezen tegen de achtergrond van de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die, ter bestrijding van criminaliteit, voorziet in algemene en ongedifferentieerde bewaring van alle verkeersgegevens en locatiegegevens van alle abonnees en geregistreerde gebruikers betreffende alle elektronischecomunicatiemiddelen.
- 2) Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/136, gelezen tegen de achtergrond van de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die de bescherming en de beveiliging van de verkeersgegevens en de locatiegegevens en in het bijzonder de toegang van de bevoegde nationale autoriteiten tot de bewaarde gegevens regelt zonder, in het kader van de bestrijding van criminaliteit, te bepalen dat die toegang alleen wordt verleend ter bestrijding van ernstige criminaliteit, dat die toegang aan een voorafgaand toezicht door een rechterlijke instantie of een onafhankelijke bestuurlijke autoriteit is onderworpen, en dat de betrokken gegevens op het grondgebied van de Unie moeten worden bewaard.

- 3) De tweede vraag van de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) (rechter in tweede aanleg in burgerlijke zaken, Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk) is niet-ontvankelijk.

⁽¹⁾ PB C 221 van 6.7.2015.
PB C 98 van 14.3.2016.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Verenigd Koninkrijk) — Swiss International Air Lines AG/The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency

(Zaak C-272/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/87/EG — Regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten — Verplichting tot teruggave van emissierechten voor vluchten tussen lidstaten van de Unie en de meeste derde landen — Besluit nr. 377/2013/EU — Artikel 1 — Tijdelijke afwijking — Uitsluiting van vluchten van en naar luchtvaartterreinen in Zwitserland — Verschil in behandeling tussen derde landen — Algemeen beginsel van gelijke behandeling — Niet-toepasselijkheid)

(2017/C 053/14)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Swiss International Air Lines AG

Verwerende partijen: The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency

Dictum

Bij de toetsing van besluit nr. 377/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 april 2013 tot tijdelijke afwijking van richtlijn 2003/87/EG tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap aan het beginsel van gelijke behandeling is niet gebleken van elementen die de geldigheid van dit besluit aantasten, voor zover de in artikel 1 van dit besluit bedoelde tijdelijke afwijking van de vereisten inzake de inlevering van broeikasgasemissierechten voor vluchten die tijdens het jaar 2012 hebben plaatsgevonden tussen de lidstaten van de Europese Unie en de meeste derde landen, die voortvloeien uit artikel 12, lid 2 bis, en artikel 16, van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/101/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008, met name niet geldt voor vluchten van en naar luchtvaartterreinen in Zwitserland.

⁽¹⁾ PB C 279 van 24.8.2015

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Østre Landsret — Denemarken) — TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

(Zaak C-327/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Elektronischecommunicatienetwerken en -diensten — Richtlijn 2002/22/EG — Universele dienst — Artikelen 12 en 13 — Berekening van de kosten van de universeledienstverplichtingen — Artikel 32 — Compensatie van de kosten in verband met de aanvullende verplichte diensten — Rechtstreekse werking — Artikel 107, lid 1, en artikel 108, lid 3, VWEU — Maritieme spoed- en veiligheidsdiensten in Denemarken en in Groenland — Nationale wettelijke regeling — Indiening van een verzoek om compensatie van de kosten in verband met de aanvullende verplichte diensten — Termijn van drie maanden — Gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel)

(2017/C 053/15)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Østre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: TDC A/S

Verwerende partijen: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Dictum

- 1) De bepalingen van richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronischecommunicatienetwerken en -diensten (universeledienstrichtlijn), meer bepaald artikel 32 van deze laatste, moeten aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling die voorziet in een compensatiemechanisme voor het verrichten van aanvullende verplichte diensten op grond waarvan een onderneming geen aanspraak kan maken op vergoeding door de lidstaat van de nettokosten van het verrichten van een aanvullende verplichte dienst, wanneer de winst die die onderneming heeft behaald met het verrichten van andere onder haar universeledienstverplichtingen vallende diensten hoger is dan het aan het verrichten van die aanvullende verplichte dienst verbonden verlies.
- 2) Richtlijn 2002/22 moet aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan een onderneming die als verrichter van aanvullende verplichte diensten is aangewezen, slechts aanspraak kan maken op vergoeding door de lidstaat van de nettokosten van het verrichten van die diensten indien die kosten voor die onderneming een onredelijke last vormen.
- 3) Richtlijn 2002/22 moet aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de nettokosten die voor een aangewezen onderneming aan een universeledienstverplichting verbonden zijn, moeten worden berekend als zijnde het verschil tussen alle inkomsten en alle kosten die verband houden met de verrichting van de betrokken dienst, daaronder begrepen de inkomsten en de kosten die de onderneming ook zonder universeledienstverrichter te zijn zou hebben gehad.
- 4) In omstandigheden als in het hoofdgeding is het feit dat de met een aanvullende verplichte dienst in de zin van artikel 32 van de universeledienstrichtlijn belaste onderneming die dienst niet alleen op het grondgebied van Denemarken, maar ook op dat van Groenland verricht, niet van invloed op de uitlegging van de bepalingen van die richtlijn.
- 5) Artikel 32 van richtlijn 2002/22 moet aldus worden uitgelegd dat het rechtstreekse werking heeft voor zover het de lidstaten verbiedt, de onderneming die met het verrichten van een aanvullende verplichte dienst is belast de met die dienst verbonden kosten geheel of ten dele te laten dragen.

- 6) Het loyaliteits-, het gelijkwaardigheids- en het doeltreffendheidsbeginsel moeten aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling als die in het hoofdgeding, op grond waarvan de met een universele dienst belaste onderneming aanvragen voor vergoeding voor het verlies over het voorgaande boekjaar moet indienen binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn waarbinnen die onderneming bij de bevoegde nationale instantie een jaarverslag moet indienen, mits die termijn niet minder gunstig is dan de termijn die naar nationaal recht geldt voor een overeenkomstige aanvraag en hij de uitoefening van de aan de ondernemingen door de universeledienstrichtlijn verleende rechten niet in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maakt. Het is aan de verwijzende rechterlijke instantie, dat te verifiëren.

⁽¹⁾ PB C 294 van 7.9.2015.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof — Oostenrijk) — Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

(Zaak C-355/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Overheidsopdrachten — Richtlijn 89/665/EEG — Beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten — Artikel 1, lid 3 — Procesbelang — Artikel 2 bis, lid 2 — Begrip „betrokken inschrijver” — Recht van een inschrijver die door de aanbestedende dienst definitief is uitgesloten om beroep in te stellen tegen het nadien genomen besluit tot gunning van de opdracht)

(2017/C 053/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Verwerende partijen: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Dictum

Artikel 1, lid 3, van richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007, moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een inschrijver die bij een definitief geworden besluit van de aanbestedende dienst is uitgesloten van een procedure voor het plaatsen van een overheidsopdracht, het recht wordt ontzegd om beroep in te stellen tegen het besluit tot gunning van de betrokken overheidsopdracht en tegen de sluiting van de overeenkomst wanneer alleen de uitgesloten inschrijver en de opdrachtnemer een offerte hebben ingediend en de uitgesloten inschrijver stelt dat ook de offerte van de opdrachtnemer had moeten worden uitgesloten.

⁽¹⁾ PB C 320 van 28.9.2015.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto — Italië) — Associazione Italia Nostra Onlus/Comune di Venezia e.a.

(Zaak C-444/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Milieu — Richtlijn 2001/42/EG — Beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's — Artikel 3, lid 3 — Plannen en programma's waarvoor een milieubeoordeling alleen dan verplicht is wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben — Geldigheid in het licht van het VWEU en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Begrip gebruik van „kleine gebieden op lokaal niveau” — Nationale regeling waarbij de oppervlakte van de betrokken gebieden in aanmerking wordt genomen)

(2017/C 053/17)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Associazione Italia Nostra Onlus

Verwerende partijen: Comune di Venezia, Ministero per i beni e le attività culturali, Regione del Veneto, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero della Difesa Capitaneria di Porto di Venezia en Agenzia del Demanio

in tegenwoordigheid van: Società Ca' Roman Srl

Dictum

- 1) Bij de beoordeling van de eerste prejudiciële vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden die, in het licht van het VWEU en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de geldigheid van artikel 3, lid 3, van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's kunnen aantasten.
- 2) Artikel 3, lid 3, van richtlijn 2001/42, gelezen in samenhang met overweging 10 van die richtlijn, moet aldus worden uitgelegd dat bij het definiëren van het in dat lid gebruikte begrip „kleine gebieden op lokaal niveau” naar de omvang van het betrokken gebied moet worden verwezen met inachtneming van de volgende voorwaarden:

- het plan of programma wordt door een lokale instantie, en niet door een regionale of nationale instantie, opgesteld en/of vastgesteld, en
- binnen het onder de lokale instantie ressorterende grondgebied is de omvang van dat gebied, vergeleken met die van dat grondgebied, gering.

⁽¹⁾ PB C 381 van 16.11.2015.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 21 december 2016 (verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Verwaltungsgericht Berlin — Duitsland) — Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)/Land Berlin

(Gevoegde zaken C-508/15 en C-509/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Associatieovereenkomst EEG-Turkije — Besluit nr. 1/80 — Artikel 7, eerste alinea — Verblijfsrecht van de gezinsleden van een Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort — Voorwaarden — Geen vereiste dat de Turkse werknemer gedurende de eerste drie jaar van het verblijf van het gezinslid tot de legale arbeidsmarkt behoort)

(2017/C 053/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Berlin

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)

Verwerende partij: Land Berlin

Dictum

Artikel 7, eerste alinea, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie moet aldus worden uitgelegd dat het gezinslid van een Turkse werknemer dat met het oog op gezinshereniging toestemming heeft gekregen om de lidstaat van ontvangst binnen te komen en dat sinds zijn binnenkomst op het grondgebied van deze lidstaat met die Turkse werknemer heeft samengeleefd, aan die bepaling een verblijfsrecht in deze lidstaat ontleent, zelfs wanneer de periode van ten minste drie jaar gedurende welke die Turkse werknemer tot de legale arbeidsmarkt heeft behoord, niet onmiddellijk is gevolgd op de aankomst van het betrokken gezinslid in de lidstaat van ontvangst maar pas later een aanvang heeft genomen.

⁽¹⁾ PB C 16 van 18.1.2016.

**Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof — Oostenrijk) — Daniel Bowman/
Pensionsversicherungsanstalt**

(Zaak C-539/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Richtlijn 2000/78/EG — Gelijke behandeling in arbeid en beroep — Artikel 2, leden 1 en 2 — Discriminatie op grond van leeftijd — Collectieve arbeidsovereenkomst — Verlenging van de duur voor overgang van de eerste naar de tweede salaristrap — Indirecte ongelijke behandeling op grond van leeftijd)

(2017/C 053/19)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Daniel Bowman

Verwerende partij: Pensionsversicherungsanstalt

Dictum

Artikel 2, leden 1 en 2, van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale collectieve arbeidsovereenkomst als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, volgens welke een werknemer wiens studietijdvakken in aanmerking worden genomen bij de inschaling in de salaristrappen wordt onderworpen aan een verlenging van de duur voor overgang van de eerste naar de tweede salaristrap, aangezien deze verlenging toepassing vindt op elke werknemer wiens studietijdvakken in aanmerking worden genomen, ook — met terugwerkende kracht — op werknemers die reeds navolgende salaristrappen hebben bereikt.

⁽¹⁾ PB C 27 van 25.1.2016.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Kúria — Hongarije) — Interservice d.o.o. Koper/Sándor Horváth

(Zaak C-547/15) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Communautair douanewetboek — Verordening (EEG) nr. 2913/92 — Artikel 96 — Regeling extern douanevervoer — Begrip „vervoerder” — Geen aanbrenging van de goederen bij het douanekantoor van bestemming — Aansprakelijkheid — Ondervervoerder die de goederen op de parkeerplaats van het douanekantoor van bestemming heeft overhandigd aan de hoofdvervoerder en deze goederen weer heeft overgenomen voor een volgend traject]

(2017/C 053/20)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Kúria

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Interservice d.o.o. Koper

Verwerende partij: Sándor Horváth

Dictum

- 1) Het begrip „vervoerder” op wie de in artikel 96, lid 2, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 648/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 13 april 2005, bedoelde verplichting rust om de goederen ongeschonden bij het douanekantoor van bestemming aan te brengen, moet in die zin worden uitgelegd dat het duidt op elke persoon, daaronder begrepen de ondervervoerder, die het feitelijke vervoer van de onder de regeling extern communautair douanevervoer geplaatste goederen verricht en dit vervoer heeft aanvaard in de wetenschap dat deze goederen onder die regeling waren geplaatst.

- 2) Artikel 96, lid 2, van verordening nr. 2913/92, zoals gewijzigd bij verordening nr. 648/2005, moet in die zin worden uitgelegd dat een ondervoerder, zoals die in het hoofdgeding, die, ten eerste, de goederen, samen met het document voor douanevoer, op de parkeerplaats van het douanekantoor van bestemming heeft overhandigd aan de hoofdervoerder en, ten tweede, de goederen weer heeft overgenomen voor een volgend traject, slechts verplicht was zich ervan te vergewissen dat zij bij het douanekantoor van bestemming waren aangebracht en slechts aansprakelijk kan worden gesteld voor het feit dat zij niet waren aangebracht, indien hij, toen hij de goederen opnieuw heeft overgenomen, wist dat de regeling douanevoer niet regelmatig was beëindigd. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 27 van 25.1.2016.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation — Frankrijk) — Concurrence SARL/Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl

(Zaak C-618/15) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Rechterlijke bevoegdheid — Verbintenissen uit onrechtmatige daad — Selectief distributienetwerk — Onlinedoorverkoop buiten een netwerk — Vordering tot staking van de onrechtmatige verstoring — Aanknopingspunt]

(2017/C 053/21)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Concurrence SARL

Verwerende partijen: Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl

Dictum

Artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken moet aldus worden uitgelegd dat teneinde vast te stellen welke rechter op grond van deze bepaling bevoegd is om kennis te nemen van een aansprakelijkheidsvordering wegens schending van het verbod op verkoop buiten een selectief distributienetwerk doordat producten die onder dit netwerk vallen worden aangeboden op websites die in verschillende lidstaten actief zijn, de plaats waar de schade zich heeft voorgedaan moet worden geacht het grondgebied te zijn van de lidstaat die dit verbod op verkoop beschermt via de betrokken vordering, op welk grondgebied de verzoeker stelt dat zijn verkoop is gedaald.

⁽¹⁾ PB C 38 van 1.2.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 21 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta domstol — Zweden) — Länsförsäkringar AB/Matek A/S

(Zaak C-654/15) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Uniemerk — Verordening (EG) nr. 207/2009 — Artikel 9, lid 1, onder b) — Artikel 15, lid 1 — Artikel 51, lid 1, onder a) — Omvang van het aan de houder toegekende uitsluitende recht — Termijn van vijf jaar na de inschrijving]

(2017/C 053/22)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Högsta domstolen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Länsförsäkringar AB

Verwerende partij: Matek A/S

Dictum

Artikel 9, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het [Unie]merk, gelezen in samenhang met artikel 15, lid 1, en artikel 51, lid 1, onder a), van deze verordening, moet aldus worden uitgelegd dat de houder van een Uniemerken binnen de termijn van vijf jaar na de inschrijving ervan, in geval van verwarringsgevaar, derden het gebruik in het economische verkeer kan verbieden van een teken dat gelijk is aan of overeenstemt met zijn merk voor alle waren en diensten die dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan die waarvoor dit merk is ingeschreven, zonder dat een normaal gebruik van dit merk voor deze waren of diensten hoeft te worden aangetoond.

⁽¹⁾ PB C 48 van 8.2.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 21 december 2016 — Raad van de Europese Unie/Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario), Europese Commissie

(Zaak C-104/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Externe betrekkingen — Overeenkomst tussen de Europese Unie en het Koninkrijk Marokko betreffende liberaliseringsmaatregelen op het gebied van landbouw en visserij — Besluit tot goedkeuring van de sluiting van een internationale overeenkomst — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Procesbevoegdheid — Territoriale gelding van de overeenkomst — Uitlegging van de overeenkomst — Zelfbeschikkingsbeginsel — Beginsel van de relatieve werking van verdragen)

(2017/C 053/23)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: H. Legal, A. de Elera-San Miguel Hurtado en A. Westerhof Löfflerová, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) (vertegenwoordiger: G. Devers, avocat), Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Castillo de la Torre, E. Paasivirta en B. Eggers, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verzoekende partij: Koninkrijk België (vertegenwoordigers: C. Pochet en J.-C. Halleux, gemachtigden), Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordiger: T. Henze, gemachtigde), Koninkrijk Spanje (vertegenwoordigers: M. Sampol Pucurull en S. Centeno Huerta, gemachtigden), Franse Republiek (vertegenwoordigers: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas, F. Fize en B. Fodda, gemachtigden), Portugese Republiek (vertegenwoordigers: L. Inez Fernandes en M. Figueiredo, gemachtigden), Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader) (vertegenwoordigers: J.-F. Bellis, M. Struys, A. Bailleux, L. Eskenazi en R. Hicheri, avocats)

Dictum

- 1) Het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 10 december 2015, Front Polisario/Raad (T-512/12, EU:T:2015:953), wordt vernietigd.
- 2) Het beroep van het Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) wordt niet-ontvankelijk verklaard.

- 3) *Het Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) draagt zijn eigen kosten en die van de Raad van de Europese Unie.*
- 4) *Het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, de Portugese Republiek, de Europese Commissie en de Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader) dragen hun eigen kosten.*

⁽¹⁾ PB C 111 van 29.3.2016.

Hogere voorziening ingesteld op 20 juni 2016 door Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. en Horst Giesen tegen de beschikking van het Gerecht (Derde kamer) van 14 juni 2016 in zaak T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz eV en Horst Giesen/Europese Commissie

(Zaak C-343/16 P)

(2017/C 053/24)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwiranten: Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. en Horst Giesen (vertegenwoordiger: Dr. P. Brockmann, Rechtsanwalt)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Achtste kamer) heeft bij beschikking van 12 januari 2017 de hogere voorziening afgewezen en rekwiranten verwezen in hun eigen kosten.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België) op 26 september 2016 — Karim Boudjellal/Rauwers Contrôle SA

(Zaak C-508/16)

(2017/C 053/25)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Karim Boudjellal

Verwerende partij: Rauwers Contrôle SA

Bij beschikking van 11 januari 2017 heeft het Hof (Zevende kamer) zich kennelijk onbevoegd verklaard om te antwoorden op de vragen van het Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Hamburg (Duitsland) op 4 november 2016 — Birgit Bossen e.a./Brussels Airlines

(Zaak C-559/16)

(2017/C 053/26)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Birgit Bossen, Anja Bossen, Gudula Gräßmann

Verwerende partij: Brussels Airlines

Prejudiciële vraag

Dient artikel 7, lid 1, tweede zin, van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat met het begrip „afstand” uitsluitend de volgens de grote cirkelmethode vast te stellen rechtstreekse afstand tussen het vertrekpunt en de eindbestemming wordt bedoeld, ongeacht de werkelijk afgelegde vliegroute?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op
10 november 2016 — Stadt Wuppertal/Maria Elisabeth Bauer**

(Zaak C-569/16)

(2017/C 053/27)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesarbeitsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Stadt Wuppertal

Verwerende partij: Maria Elisabeth Bauer

Prejudiciële vraag

Verleent artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd ⁽¹⁾, of artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de erfgenaam van een tijdens zijn dienstverband overleden werknemer een aanspraak op financiële vergoeding voor de minimale jaarlijkse vakantie waarop de werknemer recht had vóór zijn overlijden, hetgeen volgens § 7, lid 4, van het Bundesurlaubsgesetz (BUrlG) juncto § 1922, lid 1, van het Bürgerliches Gesetzbuch (BGB) is uitgesloten?

⁽¹⁾ PB L 299, blz. 9.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op
10 november 2016 — Volker Willmeroth, als eigenaar van TWI Technische Wartung und
Instandsetzung Volker Willmeroth e. K./Martina Broßonn**

(Zaak C-570/16)

(2017/C 053/28)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesarbeitsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Volker Willmeroth, als eigenaar van TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K.

Verwerende partij: Martina Broßonn

Prejudiciële vragen

- 1) Verleent artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd ⁽¹⁾, of artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de erfgenaam van een tijdens zijn dienstverband overleden werknemer een aanspraak op financiële vergoeding voor de minimale jaarlijkse vakantie waarop de werknemer recht had vóór zijn overlijden, hetgeen volgens § 7, lid 4, van het Bundesurlaubsgesetz (BUrlG) juncto § 1922, lid 1, van het Bürgerliches Gesetzbuch (BGB) is uitgesloten?
- 2) Bij een bevestigend antwoord op de eerste vraag:

Geldt dit ook wanneer de arbeidsverhouding tussen twee particulieren bestond?

⁽¹⁾ PB L 299, blz. 9.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Berlin (Duitsland) op
14 november 2016 — INEOS Köln GmbH/Bundesrepublik Deutschland**

(Zaak C-572/16)

(2017/C 053/29)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Berlin

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: INEOS Köln GmbH

Verwerende partij: Bundesrepublik Deutschland

Prejudiciële vraag

Verzetten de bepalingen van artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad ⁽¹⁾, en de bepalingen van besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG ⁽²⁾ zich tegen een wettelijke regeling van een lidstaat die voor de handelsperiode 2013-2020 voorziet in een materieelrechtelijke vervalt termijn voor niet-tijdig ingediende verzoeken om toewijzing van kosteloze emissierechten aan bestaande inrichtingen en daarbij een correctie van fouten of een aanvulling van (onvolledige) gegevens in de toewijzingsaanvraag die pas na het verstrijken van de door de lidstaat gestelde termijn worden vastgesteld, uitsluit?

⁽¹⁾ PB L 275, blz. 32.

⁽²⁾ PB L 130, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op
15 december 2016 — Khadija Jafari, Zainab Jafari**

(Zaak C-646/16)

(2017/C 053/30)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeksters in „Revision”: Khadija Jafari, Zainab Jafari

Verwerende partij: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Prejudiciële vragen

1) Moet voor het goede begrip van artikel 2, onder m), artikel 12 en artikel 13 van verordening (EU) nr. 604/2013 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), hierna: „Dublin III-verordening”, rekening worden gehouden met andere handelingen waarmee de Dublin III-verordening raakvlakken vertoont, of moet aan deze bepalingen een daarvan losstaande betekenis worden toegekend?

2) Voor het geval dat de bepalingen van de Dublin III-verordening los van andere handelingen moeten worden uitgelegd:

a) Dient in de omstandigheden van de hoofdgedingen, die gekenmerkt worden door het feit dat zij zijn voorgevallen in een periode waarin de nationale autoriteiten van de primair betrokken landen zich geconfronteerd zagen met een buitengewoon groot aantal mensen die verzochten om doorreis door hun grondgebied, de door een lidstaat feitelijk gedulde binnenkomst op zijn grondgebied, die enkel bedoeld was voor de doorreis door het grondgebied van diezelfde lidstaat en voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, als „visum” in de zin van artikel 2, onder m), en artikel 12 van de Dublin III-verordening te worden aangemerkt?

Indien het antwoord op vraag 2 a) bevestigend luidt:

b) Dient er wat betreft het feitelijke dulden van de binnenkomst ten behoeve van de doorreis van te worden uitgegaan dat het „visum” bij vertrek uit de betrokken lidstaat zijn geldigheid verliest?

c) Dient er wat betreft het feitelijke dulden van de binnenkomst ten behoeve van de doorreis van te worden uitgegaan dat het „visum” nog steeds geldig is indien het vertrek uit de betrokken lidstaat nog niet heeft plaatsgevonden, of verliest het „visum” ongeacht het uitblijvende vertrek zijn geldigheid op het moment waarop een verzoeker definitief afziet van zijn voornemen om naar een andere lidstaat te reizen?

d) Heeft de omstandigheid dat de verzoeker afziet van zijn voornemen om naar de oorspronkelijk als bestemming gekozen lidstaat te reizen, tot gevolg dat overeenkomstig artikel 12, lid 5, van de Dublin III-verordening sprake is van fraude na afgifte van het „visum”, zodat de lidstaat die het „visum” heeft verstrekt niet meer verantwoordelijk is?

Indien het antwoord op vraag 2 a) ontkennend luidt:

e) Moet de in artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening opgenomen formulering „op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land” aldus worden opgevat dat in de genoemde omstandigheden van de hoofdgedingen moet worden aangenomen dat geen sprake is van het illegaal overschrijden van de buitengrens?

3) Voor het geval dat de bepalingen van de Dublin III-verordening met inachtneming van andere handelingen moeten worden uitgelegd:

- a) Moet er voor de beoordeling of in de zin van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening sprake is van het „illegaal overschrijden” van de grens, in het bijzonder rekening mee worden gehouden of is voldaan aan de toegangsvoorwaarden volgens de Schengengrenscore, met name volgens het voor de hoofdingen wegens het tijdstip van binnenkomst relevante artikel 5 van verordening (EG) nr. 562/2006 ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen?

Indien het antwoord op vraag 3 a) ontkennend luidt:

- b) Met welke bepalingen van het Unierecht moet bij de beoordeling of in de zin van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening sprake is van het „illegaal overschrijden” van de grens, met name rekening worden gehouden?

Indien het antwoord op vraag 3 a) bevestigend luidt:

- c) Dient in de omstandigheden van de hoofdingen, die gekenmerkt worden door het feit dat zij zijn voorgevallen in een periode waarin de nationale autoriteiten van de primair betrokken landen zich geconfronteerd zagen met een buitengewoon groot aantal mensen die verzochten om doorreis door hun grondgebied, de door een lidstaat zonder beoordeling van de omstandigheden van het geval feitelijk gedulde binnenkomst op zijn grondgebied, die enkel bedoeld was voor de doorreis door het grondgebied van diezelfde lidstaat en voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, als het verlenen van toegang in de zin van artikel 5, lid 4, onder c), van de Schengengrenscore te worden aangemerkt?

Indien het antwoord op de vragen 3 a) en 3 c) bevestigend luidt:

- d) Heeft het verlenen van toegang overeenkomstig artikel 5, lid 4, onder c), van de Schengengrenscore tot gevolg dat sprake is van een met een visum in de zin van artikel 5, lid 1, onder b), van de Schengengrenscore gelijk te stellen machtiging en dus van een „visum” overeenkomstig artikel 2, onder m), van de Dublin III-verordening, zodat bij de toepassing van de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig de Dublin III-verordening ook met artikel 12 daarvan rekening moet worden gehouden?

Indien het antwoord op de vragen 3 a), 3 c) en 3 d) bevestigend luidt:

- e) Dient er wat betreft het feitelijke dulden van de binnenkomst ten behoeve van de doorreis van te worden uitgegaan dat het „visum” bij vertrek uit de betrokken lidstaat zijn geldigheid verliest?
- f) Dient er wat betreft het feitelijke dulden van de binnenkomst ten behoeve van de doorreis van te worden uitgegaan dat het „visum” nog steeds geldig is indien het vertrek uit de betrokken lidstaat nog niet heeft plaatsgevonden, of verliest het „visum” ongeacht het uitblijvende vertrek zijn geldigheid op het moment waarop een verzoeker definitief afziet van zijn voornemen om naar een andere lidstaat te reizen?
- g) Heeft de omstandigheid dat de verzoeker afziet van zijn voornemen om naar de oorspronkelijk als bestemming gekozen lidstaat te reizen, tot gevolg dat overeenkomstig artikel 12, lid 5, van de Dublin III-verordening sprake is van fraude na afgifte van het „visum”, zodat de lidstaat die het „visum” heeft verstrekt niet meer verantwoordelijk is?

Indien het antwoord op de vragen 3 a) en 3 c) bevestigend, maar op vraag 3 d) ontkennend luidt:

- h) Moet de in artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening opgenomen formulering „op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land” aldus worden opgevat dat in de genoemde omstandigheden van de hoofdingen de als verlening van toegang in de zin van artikel 5, lid 4, onder c), van de Schengengrenscore te kwalificeren grensoverschrijding niet kan worden aangemerkt als het illegaal overschrijden van de buitengrens?

⁽¹⁾ PB L 180, blz. 31.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), PB L 105, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 21 december 2016 door Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 oktober 2016 in zaak T-669/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH/Europees Agentschap voor chemische stoffen

(Zaak C-663/16 P)

(2017/C 053/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (vertegenwoordigers: M. Grunchard, K. Van Maldegem en P. Sellar, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europees Agentschap voor chemische stoffen

Conclusies

- vernietigen van de beschikking van het Gerecht in zaak T-669/15, en
- uitspraak doen over de ontvankelijkheid en de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor afdoening ten gronde;
- subsidiair, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van rekwirantes' verzoek tot nietigverklaring van de bestreden handeling en, voor zover nodig, de zaak daarna ten gronde af te doen, en
- verwerende partij verwijzen in de kosten van deze procedures (met inbegrip van de kosten die verband houden met de exceptie van niet-ontvankelijkheid voor het Gerecht).

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes voeren aan dat het Gerecht het recht verkeerd heeft uitgelegd en toegepast, waardoor het blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes' vordering tot nietigverklaring van de bestreden handeling niet-ontvankelijk te verklaren.

Rekwirantes betogen met name dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een aantal fouten in zijn motivering en in zijn uitlegging van de wettelijke bepalingen zoals van toepassing op de situatie van rekwirantes. Hierdoor heeft het Gerecht blijkt gegeven van de volgende onjuiste rechtsopvattingen:

- het Gerecht heeft artikel 130, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht onjuist uitgelegd en toegepast door in te gaan op de grond van de zaak, en
- het Gerecht heeft artikel 130, lid 7, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht onjuist uitgelegd en toegepast door niet te wachten met een uitspraak over de niet-ontvankelijkheid tot het kennis had genomen van een volledige uiteenzetting van de argumenten met betrekking tot de inhoud van de zaak.

Door rekwirantes' vordering niet-ontvankelijk te verklaren, heeft het Gerecht voorts rekwirantes' rechten van de verdediging, hun recht van toegang tot de rechter en de motiveringsplicht geschonden, welke behoren tot individuele grondrechten en derhalve algemene beginselen van Unierecht uitdrukken.

Bijgevolg vorderen rekwirantes dat de beschikking van het Gerecht in zaak T-669/15 wordt vernietigd en dat het Hof een beslissing neemt over de ontvankelijkheid en de zaak terugverwijst naar het Gerecht voor afdoening ten gronde.

Hogere voorziening ingesteld op 21 december 2016 door Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 oktober 2016 in zaak T-543/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH en Ecolab Deutschland GmbH/Europees Agentschap voor chemische stoffen

(Zaak C-666/16 P)

(2017/C 053/32)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (vertegenwoordigers: M. Grunchard, K. Van Maldegem en P. Sellar, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europees Agentschap voor chemische stoffen

Conclusies

- vernietigen van de beschikking van het Gerecht in zaak T-543/15, en
- uitspraak doen over de ontvankelijkheid en de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor afdoening ten gronde;
- subsidiair, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van rekwirantes' verzoek tot nietigverklaring van de bestreden handeling en, voor zover nodig, de zaak daarna ten gronde af te doen, en
- verwerende partij verwijzen in de kosten van deze procedures (met inbegrip van de kosten die verband houden met de exceptie van niet-ontvankelijkheid voor het Gerecht).

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes voeren aan dat het Gerecht het recht verkeerd heeft uitgelegd en toegepast, waardoor het blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes' vordering tot nietigverklaring van de bestreden handeling niet-ontvankelijk te verklaren.

Rekwirantes betogen met name dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een aantal fouten in zijn motivering en in zijn uitlegging van de wettelijke bepalingen zoals van toepassing op de situatie van rekwirantes. Hierdoor heeft het Gerecht blijkt gegeven van de volgende onjuiste rechtsopvattingen:

- het Gerecht heeft artikel 130, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht onjuist uitgelegd en toegepast door in te gaan op de grond van de zaak, en
- het Gerecht heeft artikel 130, lid 7, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht onjuist uitgelegd en toegepast door niet te wachten met een uitspraak over de niet-ontvankelijkheid tot het kennis had genomen van een volledige uiteenzetting van de argumenten met betrekking tot de inhoud van de zaak.

Door rekwirantes' vordering niet-ontvankelijk te verklaren, heeft het Gerecht voorts rekwirantes' rechten van de verdediging, hun recht van toegang tot de rechter en de motiveringsplicht geschonden, welke behoren tot individuele grondrechten en derhalve algemene beginselen van Unierecht uitdrukken.

Bijgevolg vorderen rekwirantes dat de beschikking van het Gerecht in zaak T-543/15 wordt vernietigd en dat het Hof een beslissing neemt over de ontvankelijkheid en de zaak terugverwijst naar het Gerecht voor afdoening ten gronde.

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 10 januari 2017 — Gascogne Sack Deutschland GmbH en Gascogne/ Europese Unie

(Zaak T-577/14) ⁽¹⁾

**(„Niet-contractuele aansprakelijkheid — Nauwkeurigheid van het verzoekschrift — Verjaring —
Ontvankelijkheid — Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten — Redelijke procestermijn —
Materiële schade — Geleden verliezen — Rente over het niet-voldane bedrag van de geldboete — Kosten
van een bankgarantie — Verlies van een kans — Immateriële schade — Causaal verband”)**

(2017/C 053/33)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: Gascogne Sack Deutschland GmbH (Wieda, Duitsland) en Gascogne (Saint-Paul-les-Dax, Frankrijk)
(vertegenwoordigers: F. Puel, E. Durand en L. Marchal, advocaten)

Verwerende partij: Europese Unie, vertegenwoordigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (vertegenwoordigers:
aanvankelijk A. Placco, vervolgens J. Inghelram en S. Chantre, gemachtigden)

Interveniënte aan de zijde van de verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: N. Khan, V. Bottka en P. van
Nuffel, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 268 VWEU strekkende tot vergoeding van de schade die verzoeksters stellen te hebben geleden
wegens de duur van de procedure voor het Gerecht in de zaken die hebben geleid tot de arresten van 16 november 2011,
Groupe Gascogne/Commissie (T-72/06, niet gepubliceerd, EU:T:2011:671), en Sachsa Verpackung/Commissie (T-79/06,
niet gepubliceerd, EU:T:2011:674)

Dictum

- 1) De Europese Unie, vertegenwoordigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van 47 064,33 EUR aan Gascogne voor de materiële schade die deze vennootschap heeft geleden wegens schending van de redelijke procestermijn in de zaken die hebben geleid tot de arresten van 16 november 2011, Groupe Gascogne/Commissie (T-72/06, niet gepubliceerd, EU:T:2011:671), en Sachsa Verpackung/Commissie (T-79/06, niet gepubliceerd, EU:T:2011:674). Op dit bedrag wordt compensatoire rente toegepast, te rekenen vanaf 4 augustus 2014 tot de datum van uitspraak van het onderhavige arrest, tegen het door Eurostat (bureau voor de statistiek van de Europese Unie) voor de betrokken periode in de lidstaat van vestiging van voornoemde vennootschap vastgestelde jaarlijkse inflatiepercentage.
- 2) De Unie, vertegenwoordigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van 5 000 EUR aan Gascogne Sack Deutschland GmbH en een schadevergoeding van 5 000 EUR aan Gascogne voor de immateriële schade die deze vennootschappen onderscheidenlijk hebben geleden wegens schending van de redelijke procestermijn in de zaken T-72/06 en T-79/06.
- 3) Elk van de in de punten 1) en 2) hierboven genoemde vergoedingen zal worden vermeerderd met vertrapingsrente vanaf de uitspraak van het onderhavige arrest tot aan de volledige voldoening ervan, tegen de rentevoet die de Europese Centrale Bank (ECB) voor zijn basisherfinancieringsoperaties heeft vastgesteld, vermeerderd met twee procentpunten.
- 4) Het beroep wordt verworpen voor het overige.

- 5) De Unie, vertegenwoordigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt verwezen in haar eigen kosten en die van Gascogne Sack Deutschland en Gascogne in verband met de exceptie van niet-ontvankelijkheid die heeft geleid tot de beschikking van 2 februari 2015, Gascogne Sack Deutschland en Gascogne/Europese Unie (T-577/14, niet gepubliceerd, EU:T:2015:80).
- 6) Gascogne Sack Deutschland en Gascogne, enerzijds, en de Unie, vertegenwoordigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, anderzijds, dragen ieder hun eigen kosten in verband met de beroepen die tot het onderhavige arrest hebben geleid.
- 7) De Europese Commissie draagt haar eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 351 van 6.10.2014.

Arrest van het Gerecht van 11 januari 2017 — Topps Europe/Commissie

(Zaak T-699/14) ⁽¹⁾

[„Mededinging — Mededingingsregelingen — Misbruik van machtspositie — In licentie geven van intellectuele eigendomsrechten voor verzamelobjecten die verband houden met voetbal — Besluit tot afwijzing van een klacht — Toegang tot het dossier — Artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 773/2004 — Kennelijke beoordelingsfout — Relevante markt — Uitsluitende licentie — Merkexclusiviteit — Buitensporige prijzen”]

(2017/C 053/34)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Topps Europe Ltd (Milton Keynes, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: aanvankelijk R. Vidal, A. Penny, solicitors, en B. Kennelly, QC, vervolgens R. Subiotto, QC, en A. Cleenewerck de Crayencour, advocaat, en daarna T. de la Mare, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Jimeno Fernández en M. Farley, gemachtigden)

Interveniërende partijen aan de zijde van verwerende partij: Fédération internationale de football association (FIFA) (Zürich, Zwitserland) (vertegenwoordigers: A. Barav en D. Reymond, advocaten) en Panini SpA (Modena, Italië) (vertegenwoordigers: F. Wijckmans, F. Tuytschaever en M. Varga, advocaten)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie C(2014) 5123 final van 15 juli 2014 houdende afwijzing van de door verzoekende partij ingediende klacht in zaak AT.39899 — In licentie geven van intellectuele-eigendomsrechten voor voetbalverzamelobjecten

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Topps Europe Ltd wordt verwezen in haar eigen kosten alsmede in die van de Europese Commissie, de Fédération internationale de football association (FIFA) en Panini Spa.

⁽¹⁾ PB C 448 van 15.12.2014.

Beschikking van het Gerecht van 16 december 2016 — Ica Foods/EUIPO — San Lucio (GROK)**(Zaak T-774/14) ⁽¹⁾****(„Uniemark — Nietigheidsprocedure — Intrekking van de inschrijvingsaanvraag — Afdoening zonder beslissing”)**

(2017/C 053/35)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Ica Foods SpA (Pomezia, Italië) (vertegenwoordiger: A. Nespega, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: L. Rampini, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: San Lucio Srl (San Gervasio Bresciano, Italië) (vertegenwoordiger: F. Sangiacomo, advocaat)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 9 september 2014 (zaak R 1815/2013-2) inzake een nietigheidsprocedure tussen San Lucio Srl en Ica Foods SpA

Dictum

- 1) Op het beroep behoeft niet meer te worden beslist.
- 2) Ica Foods SpA en San Lucio Srl worden verwezen in hun eigen kosten en elk in de helft van de kosten van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO).

⁽¹⁾ PB C 26 van 26.1.2015.

Beroep ingesteld op 7 november 2016 — Salehi/Commissie**(Zaak T-773/16)**

(2017/C 053/36)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Dominik Salehi (Bremen, Duitsland) (vertegenwoordiger: C. Drews, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- vaststellen dat verweerster artikel 1, lid 4, van verordening (EG) nr. 539/2001 [gewijzigd bij verordening (EU) nr. 1289/2013] heeft geschonden door na te laten na ontvangst van de brieven van verzoeker van 1 juli 2016 en van 16 september 2016 de in het genoemde voorschrift bedoelde maatregelen te treffen en verzoeker hiervan mededeling te doen, en
- verweerster te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van het reciprociteitsbeginsel door strikte toepassing van de Visa Waiver Program Improvement and Terrorist Travel Prevention Act of 2015
2. Tweede middel: stilzitten van verweerster

Verzoeker voert aan dat de Commissie geen maatregelen heeft getroffen overeenkomstig artikel 1, lid 4, onder e), i), van verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (PB 2001, L 81, blz. 1).

Beroep ingesteld op 30 november 2016 — QG/Commissie

(Zaak T-845/16)

(2017/C 053/37)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: QG (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: L. Ruiz Ezquerro, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet en A. Hernández Pardo, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- Te verklaren dat de beschikking van de Commissie van 4 juli 2016 betreffende staatssteun SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN), door Spanje aan bepaalde voetbalclubs verleend, in strijd is met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 3, VWEU, aangezien ook de mogelijkheid om rekeningen te consolideren, die voortvloeit uit de bij wet 10/1990 aan vier clubs verleende toestemming om deel te nemen aan diverse takken van sport, net als de toepassing van een verminderd vennootschapsbelastingtarief, staatssteun vormt die onverenigbaar is met de interne markt, hetgeen de Commissie had moeten vaststellen.
- Bijgevolg de maatregel nietig te verklaren, het Koninkrijk Spanje te verplichten de met de interne markt onverenigbare steun terug te vorderen van de ontvangers ervan en verweerster uitdrukkelijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij schending van de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 3, VWEU aan.

Verzoekster, een basketbalclub, stemt in met de bestreden handeling, voor zover de Commissie daarin heeft geconstateerd dat de bij wet 10/1990 ingevoerde maatregel, inhoudende dat aan bepaalde voetbalclubs, middels een verminderd belastingtarief, een voorkeursbehandeling wordt gegeven op het gebied van de vennootschapsbelasting, een met de interne markt onverenigbare staatssteun vormt.

Verzoekster is evenwel van mening dat de Commissie tot dezelfde conclusie had moeten komen ten aanzien van het, eveneens door wet 10/1990 mogelijk gemaakte, belastingvoordeel, dat inhoudt dat diezelfde clubs wordt toegestaan deel te nemen aan diverse takken van sport.

Enkel de clubs die konden deelnemen aan professionele competities in diverse takken van sport konden de rekeningen die samenhangen met voetbal en basketbal, de voornaamste sporten in Europa, consolideren, hetgeen rechtstreeks gevolgen had voor de berekening van de belastinggrondslag voor de vennootschapsbelasting. Door de consolidatie van de rekeningen worden de omvangrijke inkomsten uit het voetbal immers verminderd met de verliezen uit het basketbal, zodat de belastinggrondslag voor de vennootschapsbelasting, samen met het te betalen belastingbedrag, substantieel wordt verminderd.

Beroep ingesteld op 30 november 2016 — QF/Commissie

(Zaak T-846/16)

(2017/C 053/38)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: QF (Barcelona, Spanje) (vertegenwoordigers: L. Ruiz Ezquerra, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet en A. Hernández Pardo, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- Te verklaren dat de beschikking van de Commissie van 4 juli 2016 betreffende staatssteun SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN), door Spanje aan bepaalde voetbalclubs verleend, in strijd is met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 3, VWEU, aangezien ook de mogelijkheid om rekeningen te consolideren, die voortvloeit uit de bij wet 10/1990 aan vier clubs verleende toestemming om deel te nemen aan diverse takken van sport, net als de toepassing van een verminderd vennootschapsbelastingtarief, staatssteun vormt die onverenigbaar is met de interne markt, hetgeen de Commissie had moeten vaststellen.
- Bijgevolg de maatregel nietig te verklaren, het Koninkrijk Spanje te verplichten de met de interne markt onverenigbare steun terug te vorderen van de ontvangers ervan en verweester uitdrukkelijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die aangevoerd in zaak T-845/16, QG/Commissie.

Beroep ingesteld op 30 november 2016 — Access Info Europe/Commissie

(Zaak T-851/16)

(2017/C 053/39)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Access Info Europe (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: O. Brouwer, E. Raedts en J. Wolfhagen, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietig te verklaren besluit C(2016) 6029 van de Commissie van 19 september 2016 houdende weigering om verzoekster toegang te verlenen tot krachtens verordening (EG) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ gevraagde documenten;

— de Commissie te verwijzen in verzoeksters kosten, daaronder begrepen die van eventuele interveniënten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 1, onder a), derde streepje, van verordening nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten de internationale betrekkingen ernstig zou ondermijnen.
2. Tweede middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 2, tweede streepje, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten in ernstige mate afbreuk zou doen aan de bescherming van de aanhangige procedures in de zaken T-192/16, T-193/16 en T-257/16 en aan het belang van de Commissie bij het inwinnen van juridisch advies en het ontvangen van eerlijk, objectief en uitgebreid advies. Tevens wordt in het kader van dit middel gesteld dat de Commissie weigert te erkennen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten een hoger openbaar belang heeft en dat deze daarom openbaar moeten worden gemaakt.
3. Derde middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 3, eerste en tweede alinea, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten het besluitvormingsproces ernstig zou ondermijnen en/of door niet te erkennen dat er sprake is van een hoger openbaar belang, met name gelet op het feit dat het betrokken besluitvormingsproces is afgerond.
4. Vierde middel, ontleend aan, subsidiair, een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 6, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door niet ten minste ten dele toegang te verlenen tot de documenten waartoe de volledige toegang werd geweigerd.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB 2001, L 145, blz. 43).

Beroep ingesteld op 30 november 2016 — Access Info Europe/Commissie

(Zaak T-852/16)

(2017/C 053/40)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Access Info Europe (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: O. Brouwer, E. Raedts en J. Wolfhagen, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietig te verklaren besluit C(2016) 6030 van de Commissie van 19 september 2016 houdende weigering om verzoekster toegang te verlenen tot krachtens verordening (EG) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ gevraagde documenten;
- de Commissie te verwijzen in verzoeksters kosten, daaronder begrepen die van eventuele interveniënten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 1, onder a), derde streepje, van verordening nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten de internationale betrekkingen ernstig zou ondermijnen.

2. Tweede middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 2, tweede streepje, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten in ernstige mate afbreuk zou doen aan de bescherming van de aanhangige procedures in de zaken T-192/16, T-193/16 en T-257/16 en aan het belang van de Commissie bij het inwinnen van juridisch advies en het ontvangen van eerlijk, objectief en uitgebreid advies. Tevens wordt in het kader van dit middel gesteld dat de Commissie weigert te erkennen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten een hoger openbaar belang heeft en dat deze daarom openbaar moeten worden gemaakt.
3. Derde middel, ontleend aan een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 3, eerste en tweede alinea, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door te beslissen dat de verlening van toegang tot de gevraagde documenten het besluitvormingsproces ernstig zou ondermijnen en/of door niet te erkennen dat er sprake is van een hoger openbaar belang, met name gelet op het feit dat het betrokken besluitvormingsproces is afgerond.
4. Vierde middel, ontleend aan, subsidiair, een verkeerde toepassing door de Commissie van artikel 4, lid 6, van verordening (EG) nr. 1049/2001 door niet ten minste ten dele toegang te verlenen tot de documenten waartoe de volledige toegang werd geweigerd.

(¹) Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB 2001, L 145, blz. 43).

Beroep ingesteld op 22 december 2016 — SilverTours/EUIPO (billiger-mietwagen.de)

(Zaak T-866/16)

(2017/C 053/41)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: SilverTours GmbH (Freiburg im Breisgau, Duitsland) (vertegenwoordiger: P. Neuwald, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Nieuwoordmerk „billiger-mietwagen.de” — inschrijvingsaanvraag nr. 14 343 099

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 3 november 2016 in zaak R 206/2016-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 76, lid 1, eerste volzin, van verordening nr. 207/2009;
 - schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009;
 - schending van artikel 7, lid 1, onder c), van verordening nr. 207/2009.
-

Beroep ingesteld op 9 december 2016 — Verschuur/Commissie**(Zaak T-877/16)**

(2017/C 053/42)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Steven Verschuur (Baarn, Nederland) (vertegenwoordiger: P. Kreijger, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Hof om:

- nietigverklaring van het besluit van de Commissie C(2016) 6455 final van 3 oktober 2016 houdende verwerping van het confirmatief verzoek ⁽¹⁾ van verzoeker om toegang tot documenten uit hoofde van verordening (EG) nr. 1049/2001 ⁽²⁾ (GESTDEM 2015/3732), en
- verwijzing van de Commissie in de kosten, met inbegrip van de kosten van verzoeker.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft inbreuk gemaakt op artikel 4, lid 2, derde streepje, van verordening 1049/2001, dat betrekking heeft op de bescherming van het doel van onderzoeken, en heeft eveneens de feiten kennelijk onjuist opgevat.
2. Tweede middel: de Commissie heeft inbreuk gemaakt op artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening 1049/2001, dat betrekking heeft op de bescherming van het besluitvormingsproces van de Commissie, en heeft eveneens haar besluit ontoereikend gemotiveerd.
3. Derde middel: de Commissie heeft inbreuk gemaakt op artikel 4, lid 2, eerste streepje, van verordening 1049/2001, dat betrekking heeft op de bescherming van de commerciële belangen van rechtspersonen, en op artikel 4, lid 6, van verordening 1049/2001, dat betrekking heeft op de verplichting van de instelling om gedeeltelijke toegang tot een document te verlenen indien dit document slechts ten dele onder één of meerdere uitzonderingen valt, en heeft eveneens haar besluit ontoereikend gemotiveerd.

⁽¹⁾ Verzoek om toegang tot sommige documenten betreffende het besluit van de Commissie van 21 oktober 2015 in zaak SA.38374 (staatssteun die Nederland ten gunste van Starbucks ten uitvoer heeft gelegd).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145, 2001, blz. 43).

Beroep ingesteld op 14 december 2016 — Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO — Marpefa (Vieta)**(Zaak T-879/16)**

(2017/C 053/43)

*Taal van het verzoekschrift: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: S. Malynicz, QC)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Marpefa, SL (Barcelona, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met het wordelement „VIETA” — Uniemark nr. 1 790 674

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 4 oktober 2016 in zaak R 1010/2016-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO en de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep in hun eigen kosten en in die van verzoekster.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 65, lid 6, van verordening nr. 207/2009;
- schending van het beginsel van duidelijkheid en nauwkeurigheid van merkenbegrippen.

Beroep ingesteld op 5 december 2016 — RF/Commissie
(Zaak T-880/16)
(2017/C 053/44)
Procestaal: Pools

Partijen

Verzoekende partij: RF (Gdynia, Polen) (vertegenwoordiger: K. Komar-Komarowski, radca prawny)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van besluit C(2016)5925 final van de Commissie van 15 september 2016 betreffende de verwerping van het beroep in zaak COMP AT.40251 — Transport per spoor, vervoer van goederen, en terugverwijzing van de zaak naar de Commissie voor een hernieuwd onderzoek;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 13 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1) door onjuiste uitlegging, althans onjuiste toepassing.
 2. Tweede middel: schending van artikel 105, lid 1, VWEU.
-

Beroep ingesteld op 8 december 2016 — BP/FRA**(Zaak T-888/16)**

(2017/C 053/45)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: BP (Wenen, Oostenrijk) (vertegenwoordiger: E. Lazar, advocaat)

Verwerende partij: Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA)

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van het tot het aangaan van aanstellingsovereenkomsten bevoegde gezag (TAOBG) van 21 april 2016 om het arbeidscontract van de verzoekende partij niet te verlengen;
- veroordeling van verweerder tot vergoeding van de materiële en immateriële schade die de verzoekende partij heeft geleden als gevolg van het onrechtmatige besluit tot niet-verlenging enerzijds en de onrechtmatige tenuitvoerlegging van het arrest in zaak T-658/13 P ⁽¹⁾ anderzijds: 63 246 EUR voor gedeelde inkomsten; 26 630 EUR voor de vergoeding aan de verzoekende partij van het verlies van pensioenrechten voor een periode van 19 maanden, of een bedrag dat het Gerecht ex aequo et bono vaststelt; 1 200 EUR voor juridische kosten die de verzoekende partij in de precontentieuze fase heeft gemaakt vanaf de datum van het conceptbesluit van 29 januari 2016 tot de datum van het besluit van verweerder van 21 april 2016; 60 000 EUR voor het verlies van de kans op een contract voor onbepaalde tijd, of een bedrag dat het Gerecht ex aequo et bono vaststelt; 50 000 EUR voor immateriële schade die de verzoekende partij heeft geleden als gevolg van de door verweerder tijdens de procedure voor de tenuitvoerlegging van het arrest in zaak T-658/13 P gemaakte fouten en veroorzaakte onregelmatigheden en schade;
- veroordeling van verweerder tot vergoeding van de materiële en immateriële schade die de verzoekende partij heeft geleden doordat verweerder geen rechtmatige regels op het gebied van beoordeling, herkwalificatie en verlenging heeft vastgesteld en hiermee verband houdende schade als gevolg van het ontbreken van dergelijke rechtmatige regels enerzijds, en door de vertraging bij de afronding van de beoordelingsrapporten van de verzoekende partij en hiermee verband houdende schade als gevolg van het niet-tijdig afronden van dergelijke rapporten, anderzijds;
- verklaring dat de richtsnoeren van verweerder die van toepassing zijn op de procedure tot beoordeling en herkwalificatie en de regels ten aanzien van de verlengingsprocedure onrechtmatig zijn, omdat deze regels zijn vastgesteld door middel van een onrechtmatige procedure door een auteur die niet de passende bevoegdheden heeft;
- uitoefening van de volledige rechtsmacht van het Gerecht om de werking van zijn beslissing te waarborgen;
- veroordeling van verweerder tot betaling van vertragingsrente tegen het basistarief van de Europese Centrale Bank, verhoogd met twee procentpunten over het uiteindelijk toe te kennen bedrag dan wel een ander rentebedrag dat het Gerecht gerechtvaardigd en billijk acht; en
- veroordeling van verweerder tot betaling van de kosten, zelfs indien het beroep wordt afgewezen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van de rechten van verdediging:

- Schending van het recht om te worden gehoord, het ten onrechte niet houden, door het tot aanstelling bevoegde gezag van het FRA, van een eerlijke en doeltreffende hoorzitting, en schending van artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten;

- Schending van het tweede onderdeel van het recht om te worden gehoord (recht op toegang tot het dossier), weigering om toegang te verlenen tot het persoonlijk dossier en tot documenten die zijn gebruikt voor het negatieve besluit van 27 februari 2012, schending van de artikelen 25 en 26 van het Statuut en schending van artikel 41, lid 2, onder b), van het Handvest.
2. Tweede middel: schending van de essentiële procedurele vereisten.
 3. Derde middel: misbruik van bevoegdheid en belangenverstrengeling, schending van het belang van de dienst, kennelijke beoordelingsfout en verkeerde toepassing van het beginsel van de terugwerkende kracht.
 4. Vierde middel: schending van de verplichting om op eerlijke wijze en te goeder trouw het arrest T-658/13 P na te leven.

⁽¹⁾ Arrest van 3 juni 2015, BP/FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356.

**Beroep ingesteld op 19 december 2016 — Apple Sales International en Apple Operations Europe/
Commissie**

(Zaak T-892/16)

(2017/C 053/46)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Apple Sales International (Cork, Ierland) en Apple Operations Europe (Cork, Ierland) (vertegenwoordigers: A. von Bonin en E. van der Stok, advocaten, D. Beard QC, A. Bates, L. Osepciu en J. Bourke, Barristers)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 30 augustus 2016 betreffende steunmaatregel SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) die door Ierland ten gunste van Apple ten uitvoer is gelegd;
- subsidiair: gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit; en
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de verzoekende partijen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van het beroep voeren de verzoekende partijen veertien middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft het Ierse recht verkeerd uitgelegd.
 - De verzoekende partijen zijn van mening dat zij, als niet-ingezeten Ierse vennootschappen, ingevolge section 25 van de Taxes Consolidation Act 1997 (geconsolideerde belastingwet van 1997) slechts aan de Ierse vennootschapsbelasting onderworpen waren ten aanzien van „belastbare winst” die kon worden toegerekend aan activiteiten die door hun Ierse dochterondernemingen waren verricht. De standpunten [van de belastingdienst] gaven de „belastbare winst” van de dochterondernemingen correct weer en leidden dus niet tot een voordeel. De Commissie heeft ook ten onrechte bepaald dat de winstverdeling uit section 25 het zakelijkheidsbeginsel in acht moet nemen.
2. Tweede middel: het zakelijkheidsbeginsel is niet de toe te passen test voor staatssteun in belastingaanslagen ingevolge artikel 107 VWEU.

- De Commissie heeft ten onrechte gesteld dat Ierland ingevolge artikel 107, lid 1, VWEU verplicht was om de belastbare winsten van de verzoekende partijen ingevolge section 25 te berekenen overeenkomstig het zakelijkheidsbeginsel van de Commissie.
3. Derde middel: de Commissie heeft fundamentele fouten gemaakt ten aanzien van de activiteiten van de verzoekende partijen buiten Ierland.
- De Commissie heeft fundamentele fouten gemaakt door te miskennen dat de winstgevende activiteiten van de verzoekende partijen, met name de ontwikkeling en commercialisering van intellectueel eigendom („Apple IP”) werden gecontroleerd en beheerd vanuit de Verenigde Staten. De winsten uit deze activiteiten hadden aan de Verenigde Staten, en niet aan Ierland, moeten worden toegerekend. De Commissie heeft ten onrechte slechts rekening gehouden met de notulen van de bestuursvergaderingen van de verzoekende partijen, en al het overige bewijs met betrekking tot de activiteiten buiten beschouwing gelaten.
4. Vierde middel: de Commissie heeft fundamentele fouten gemaakt ten aanzien van de activiteiten van de verzoekende partijen in Ierland.
- De Commissie is voorbijgegaan aan het feit dat de Ierse dochterondernemingen slechts routinematige functies verrichtten en niet betrokken waren bij de ontwikkeling en de winstgevende commercialisering van Apple IP.
5. Vijfde middel: de vermoedens van de Commissie zijn in strijd met de bewijslast, de OESO-richtsnoeren en unaniem deskundigenonderzoek; de conclusie is tegenstrijdig.
- De Commissie is ervan uitgegaan dat de belangrijkste winstgevende activiteiten van de verzoekende partijen aan de Ierse dochterondernemingen konden worden toegerekend, en heeft het bewijs, waaronder uitgebreid deskundigenbewijs dat laat zien dat de winsten niet aan de activiteiten in Ierland konden worden toegerekend, niet correct beoordeeld.
6. Zesde middel: de verzoekende partijen werden op dezelfde manier behandeld als andere niet-ingezeten belastingplichtigen in Ierland en werden niet selectief behandeld.
- De Commissie heeft geen selectiviteit aangetoond: zij heeft de verzoekende partijen ten onrechte behandeld alsof zij Ierse ingezeten vennootschappen waren en alsof zij over de wereldwijd behaalde winst belasting zouden moeten betalen.
7. Zevende middel: het primaire betoog van de Commissie faalt wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften.
- De Commissie heeft in het inleidingsbesluit haar primaire betoog niet nader uiteengezet. Indien zij dat wel had gedaan, had Apple bewijs kunnen leveren waardoor het resultaat van de procedure anders had kunnen en moeten zijn.
8. Achtste middel: de Commissie heeft in het kader van het subsidiaire betoog feitelijke fouten en beoordelingsfouten gemaakt bij de toepassing van de transactional net margin-methode (winstvergelijkingsmethode) ten aanzien van de Ierse dochterondernemingen.
- Het subsidiaire betoog van de Commissie verwerpt ten onrechte het deskundigenbewijs en zet ten onrechte niet uiteen wat een juiste analyse van de winstoerekening zou moeten zijn.
9. Negende middel: het meer subsidiaire betoog van de Commissie schendt wezenlijke vormvoorschriften en berust op een kennelijke beoordelingsfout.
- De Commissie had de belastingaanslagen niet met andere door de Ierse belastingdienst aan derden gerichte aanslagen mogen vergelijken, omdat de feitelijke omstandigheden verschillend waren.
10. Tiende middel: op basis van het subsidiaire en het meer subsidiaire betoog kan het terug te vorderen bedrag niet worden berekend.
- Het besluit bevat, in strijd met de staatssteunregels en het rechtszekerheidsbeginsel, geen uitleg over de hoogte van het volgens het subsidiaire en het meer subsidiaire betoog terug te vorderen bedrag.

11. Elfde middel: De Commissie heeft het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de niet-terugwerkende kracht geschonden door de terugvordering van de vermeende steun te gelasten.
 12. Twaalfde middel: er is ten onrechte geen zorgvuldig en onpartijdig onderzoek verricht.
 13. Dertiende middel: schending van artikel 296 VWEU en van artikel 41, lid 2, onder c), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
 14. Veertiende middel: het besluit valt buiten de bevoegdheid van de Commissie krachtens artikel 107, lid 1, VWEU.
- De Commissie heeft het beginsel van rechtszekerheid geschonden door terugvordering te gelasten op grond van een onvoorzienbare uitlegging van het staatssteunrecht. Zij heeft in strijd met haar zorgvuldigheidsplicht niet al het relevante bewijs onderzocht en het besluit niet naar behoren gemotiveerd, en zij heeft haar bevoegdheid krachtens artikel 107 VWEU overschreden door haar poging het vennootschapbelastingstelsel van Ierland te herzien.

Beroep ingesteld op 20 december 2016 — Puma/EUIPO — Senator (TRINOMIC)

(Zaak T-896/16)

(2017/C 053/47)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Puma SE (Herzogenaurach, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Schunke, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Senator GmbH & Co. KGaA (Groß-Bieberau, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk „TRINOMIC” — inschrijvingsaanvraag nr. 12 697 074

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 19 oktober 2016 in zaak R 70/2016-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten van de procedure, daaronder begrepen de kosten van de procedure voor de kamer van beroep.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009;
 - schending van het beginsel van gelijke behandeling en van het beginsel dat het bestuur gebonden is door zijn eigen beslissingen („Selbst-bindung”).
-

Beroep ingesteld op 21 december 2016 — Elche Club de Fútbol/Commissie**(Zaak T-901/16)**

(2017/C 053/48)

*Procestaal: Spaans***Partijen**

Verzoekende partij: Elche Club de Fútbol, S.A.D. (hierna: „Elche CF”) (Elche, Spanje) (vertegenwoordigers: M. Segura Catalán en M. Clayton, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het beroep op de in het verzoekschrift aangevoerde gronden voor nietigverklaring gegrond verklaren;
- het besluit van de Commissie van 4 juli 2016 betreffende steunmaatregel SA.36387 (2013/C) (ex 2013/CP) ten uitvoer gelegd door Spanje ten gunste van Elche CF (en andere voetbalclubs) nietig verklaren, met name wat Elche CF betreft;
- artikel 1 van het besluit nietig verklaren wat maatregel 3 betreft;
- artikel 2 van het besluit nietig verklaren voor zover terugvordering bij Elche CF wordt gelast van de in de vorm van maatregel 3 verleende staatssteun;
- de Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vier middelen aan.

1. Eerste middel: gebrekkige beoordeling en motivering bij de identificatie van de staatssteun en de ontvanger daarvan door te oordelen dat, wat artikel 107 VWEU betreft, de borgstellingen die het Instituto Valenciano de Finanzas (IVF, Valenciaans Instituut voor Financiën) aan de stichting Fundación Elche CF heeft verleend, ten goede zijn gekomen van Elche CF.
2. Tweede middel: schending van artikel 107 VWEU en ontoereikende motivering van het oordeel dat de door het IVF aan de Fundación Elche CF verleende borgstellingen staatssteun opleveren. De Commissie heeft niet aangetoond dat sprake is van toerekenbaarheid aan de staat, dat een voordeel wordt toegekend en dat dit selectief gebeurt, en heeft niet gekeken naar concurrentievervalsingen of de invloed op het handelsverkeer in de Europese Economische Ruimte genoegzaam onderbouwd.
3. Derde middel: schending van artikel 107 VWEU bij het bepalen van de omvang van de steun en de hoogte van het terug te vorderen bedrag.
4. Vierde middel: subsidiair, schending van artikel 107 VWEU bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de steun en de toepassing van de richtsnoeren voor reddings- en herstructureringssteun.

Beroep ingesteld op 21 december 2016 — HeidelbergCement/Commissie**(Zaak T-902/16)**

(2017/C 053/49)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Duitsland) (vertegenwoordigers: U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler en H. Weiß, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- nietig te verklaren besluit (2016)6591 def. van de Europese Commissie van 10 oktober 2016 tot inleiding van de procedure krachtens artikel 6, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 139/2004 ⁽¹⁾ van de Raad in zaak M. 7878 — HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia betreffende de beoogde verwerving door Duna-Dráva Cement Kft. van 100 % van de aandelen in Cemex Hratska dd. en Cemex Hungária Építőanyagok Kft.; en
- in elk geval, de Commissie te verwijzen in verzoeksters kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert verzoekster één middel aan.

Volgens verzoekster heeft de Europese Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door verzoekster en Schwenk Zement KG — in plaats van Duna-Dráva Cement Kft., een volwaardige joint venture waarin verzoekster en Schwenk Zement KG elk een zeggenschapsdeelneming van 50 % hebben, aan te merken als „betrokken ondernemingen” en dus vast te stellen dat de transactie een „dimensie voor de Unie” heeft in de zin van artikel 1 van verordening (EG) nr. 139/2004 van de Raad. In feite is de Europese Commissie niet bevoegd om het betrokken besluit vast te stellen en de transactie te onderzoeken op basis van verordening (EG) nr. 139/2004, zodat het betrokken besluit in strijd is met artikel 1 van die verordening en met de daaraan ten grondslag liggende beginselen van rechtszekerheid en subsidiariteit.

Ten eerste heeft de Europese Commissie blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en van een kennelijke beoordelingsfout door verzoekster en SchwenkZement KG, in plaats van Duna-Dráva Cement Kft., op basis van punt 147 van de Geconsolideerde mededeling over bevoegdheidskwestie ⁽²⁾ aan te merken als „betrokken ondernemingen”.

Ten tweede, indien punt 147 van de Geconsolideerde mededeling over bevoegdheidskwesties inderdaad kan worden toegepast op de onderhavige zaak is het onwettig wegens schending van artikel 1 van verordening (EG) nr. 139/2004 van de Raad en de daaraan ten grondslag liggende beginselen van rechtszekerheid en subsidiariteit.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 139/2004 van de Raad van 20 januari 2004 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen, PB 2004, L 24, blz. 1.

⁽²⁾ Geconsolideerde mededeling van de Commissie over bevoegdheidskwesties op grond van verordening (EG) nr. 139/2004 betreffende de controle op concentraties van onderneming, PB 2008, C 95, blz. 1.

Beroep ingesteld op 19 december 2016 — RE/Commissie

(Zaak T-903/16)

(2017/C 053/50)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: RE (Abu Dhabi, Verenigde Arabische Emiraten) (vertegenwoordiger: S. Pappas, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit SEC 10.20/06/15 van de Europese Commissie van 12 oktober 2016 nietig te verklaren voor zover dit betrekking heeft op verordening nr. 45/2001, en de verwerende partij te veroordelen tot betaling, aan verzoeker, van tienduizend euro (10 000 EUR) zijnde een eerlijke en redelijke vergoeding voor de immateriële schade die hij heeft geleden door de onrechtmatige weigering om hem toegang tot zijn persoonsgegevens te verlenen;
- de verwerende partij overeenkomstig artikel 91, onder c), van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht te gelasten om een document betreffende verzoekers aanwerving over te leggen dan wel dit document op grond van artikel 104 van voormeld Reglement over te leggen aan het Gerecht en de verwerende partij te veroordelen tot betaling van dertigduizend euro (30 000 EUR) aan verzoeker ter vergoeding van de immateriële schade die hij heeft geleden als gevolg van de onethische en onrechtmatige behandeling van zijn persoonsgegevens gedurende het onderzoek;
- de verwerende partij te verwijzen in haar eigen kosten alsmede in verzoekers kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van zijn vordering tot nietigverklaring stelt verzoeker dat het bestreden besluit nietig is wegens het ontbreken van motivering met betrekking tot gegevens waarvoor geen uitzondering werd aangevoerd die een rechtvaardiging zou hebben opgeleverd voor de weigering om hem toegang tot die persoonsgegevens te geven.

Bovendien betoogt verzoeker dat het bestreden besluit, voor zover het verzoeker met een beroep op een uitzondering die relevant is voor de bescherming van onderzoeken krachtens verordening 45/2001 ⁽¹⁾, geen toegang geeft tot zijn persoonsgegevens, onwettig moet worden geacht, aangezien het besluit niet aantoont waarom die uitzondering nog steeds geldt nadat het onderzoek waarbij verzoeker betrokken was is afgesloten.

Verzoeker stelt voorts dat de afwijzing, bij het bestreden besluit, van zijn specifieke verzoek om toegang te verkrijgen in een geschrapte/bewerkte vorm, dat hij voor de eerste keer heeft ingediend met zijn verzoek van 21 september 2016, onwettig moet worden geacht voor zover niet wordt aangegeven waarom de openbaarmaking van verzoekers persoonsgegevens in een geschrapte vorm in casu niet mogelijk was, met name nadat het onderzoek was afgesloten.

Ter onderbouwing van zijn vordering tot schadevergoeding stelt verzoeker dat hij immateriële schade heeft geleden als gevolg van de onwettige weigering van het directoraat-generaal Personele middelen en veiligheid om hem toegang tot zijn persoonsgegevens te verlenen, dat hij aanzienlijke loopbaanschade heeft geleden door de onrechtmatige verwerking van zijn persoonsgegevens door dat directoraat-generaal en meer specifiek door de onrechtmatige verspreiding van informatie betreffende het onderzoek, met de bedoeling om zijn loopbaan te schaden, welke schade niet alleen kan worden hersteld door de nietigverklaring van het bestreden besluit. In deze context vraagt hij het Gerecht om twee documenten in aanmerking te nemen bij het onderzoek van zijn vordering tot vergoeding van de immateriële schade als gevolg van de gedraging van de administratie en te oordelen dat deze schade dient te worden vergoed.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 45/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2000 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de communautaire instellingen en organen en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 2001, L 8, blz. 1).

Beroep ingesteld op 22 december 2016 — Chefaro Ireland/EUIPO — Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)

(Zaak T-905/16)

(2017/C 053/51)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Ierland) (vertegenwoordigers: P. Maeyaert en J. Muyldermans, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Laboratoires M&L SA (Manosque, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: internationale inschrijving met aanduiding van de Europese Unie van het beeldmerk met de woorelementen „NUIT PRECIEUSE” — internationale inschrijving met aanduiding van de Europese Unie nr. 1 063 952

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 19 oktober 2016 in zaak R 2596/2015-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO en van interveniënte in hun eigen kosten en in die van Chefaro Ireland.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009.

Beroep ingesteld op 29 december 2016 — Laboratorios Ern/EUIPO — Sharma (NRIM Life Sciences)

(Zaak T-909/16)

(2017/C 053/52)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Spanje) (vertegenwoordiger: S. Correa Rodríguez, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Anil K. Sharma (Hillingdon, Verenigd Koninkrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniewoordmerk „NRIM Life Sciences” — inschrijvingsaanvraag nr. 13 031 455

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 26 september 2016 in zaak R 2376/2015-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing en weigering van Uniemark nr. 013031455 „NRIM Life Sciences” voor alle waren van klasse 5;

- verwijzing van het EUIPO en van Anil K. Sharma, mocht hij beslissen om in de onderhavige procedure te interveniëren, in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009.

Beroep ingesteld op 23 december 2016 — Hesse/EUIPO — Wedl & Hofmann (TESTA ROSSA)

(Zaak T-910/16)

(2017/C 053/53)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Kurt Hesse (Nürnberg, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Krogmann, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Oostenrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met de woordellemen „TESTA ROSSA” — Uniemark nr. 7 070 519

Procedure voor het EUIPO: procedure tot vervallenverklaring

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 5 oktober 2016 in zaak R 68/2016-1

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen en Uniemark nr. 0707519 ook voor de volgende waren vervallen verklaren:
- klasse 21 — vaatwerk voor de huishouding en de keuken; glaswerk, porselein, met name vaatwerk; drinkgerei;
- klasse 25 — kledingstukken, met name schorten, overhemden, poloshirts en T-shirts; hoofddeksels;
- het EUIPO verwijzen in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 51, lid 1, onder a), van verordening nr. 207/2009.

Beroep ingesteld op 23 december 2016 — Wedl & Hofmann/EUIPO — Hesse (TESTA ROSSA)

(Zaak T-911/16)

(2017/C 053/54)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Oostenrijk) (vertegenwoordiger: T. Raubal, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Kurt Hesse (Nürnberg, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met de woordelijken „TESTA ROSSA” — Uniemerken nr. 7 070 519

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 5 oktober 2016 in zaak R 68/2016-1

Conclusies

- vernietiging dan wel wijziging van de bestreden beslissing in zoverre als daarbij het beroep van verzoekster is verworpen en het merk van verzoekster vervallen is verklaard voor de klassen 7, 11, 20, delen van de klasse 21 en 25, 28, delen van klasse 30, voor de klassen 34 en 38 en de beslissing van de nietigheidsafdeling van 17 november 2015 op dat punt wordt bevestigd (onbestreden blijft daarentegen het deel van de bestreden beslissing waarbij zij in het gelijk is gesteld);
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 51, lid 1, van verordening nr. 207/2009;
- schending van artikel 15, lid 1, onder a), van verordening nr. 207/2009;
- schending van regel 40, lid 5, van verordening nr. 2868/95 in samenhang met regel 22, leden 3 en 4, van deze verordening.

Beroep ingesteld op 2 januari 2017 — La Mafia Franchises/EUIPO — Italië (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)

(Zaak T-1/17)

(2017/C 053/55)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: La Mafia Franchises, SL (Zaragoza, Spanje) (vertegenwoordiger: I. Sempere Massa, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Italiaanse Republiek

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekster

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met de woordelijken „La Mafia SE SIENTA A LA MESA” — Uniemerken nr. 5 510 921

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 27 oktober 2016 in zaak R 803/2016-1

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- het litigieuze Uniemerkt (nr. 5 510 921) „LA MAFIA SE SIENTA A LA MESA” geldig verklaren;
- het EUIPO verwijzen in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 52, lid 1, onder a), van verordening nr. 207/2009;
- schending van artikel 7, lid 1, onder f), van verordening nr. 207/2009.

Beroep ingesteld op 4 januari 2017 — Sharif/Raad

(Zaak T-5/17)

(2017/C 053/56)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Ammar Sharif (Damascus, Syrië) (vertegenwoordigers: B. Kennelly, QC en J. Pobjoy, Barrister)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- uitvoeringsbesluit (GBVB) 2016/1897 van de Raad van 27 oktober 2016 houdende uitvoering van besluit 2013/255/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen Syrië (PB 2016, L 293, blz. 36; hierna: „bestreden besluit”), en uitvoeringsverordening (EU) 2016/1893 van de Raad van 27 oktober 2016 tot uitvoering van verordening (EU) nr. 36/2012 betreffende beperkende maatregelen in het licht van de situatie in Syrië (PB 2016, L 293, blz. 25; hierna: „bestreden verordening”) nietig verklaren, voor zover zij verzoeker betreffen;
- artikel 28, lid 2, onder a), van besluit 2013/255/GBVB van de Raad van 31 mei 2013 betreffende beperkende maatregelen tegen Syrië (PB 2013, L 147, blz. 14) en artikel 15, lid 1, onder a), van verordening (EU) nr. 36/2012 van de Raad van 18 januari 2012 betreffende beperkende maatregelen in het licht van de situatie in Syrië en tot intrekking van verordening (EU) nr. 442/2011 (PB 2012, L 16, blz. 1) krachtens artikel 277 VWEU niet-toepasselijk verklaren voor zover zij verzoeker betreffen, en het bestreden besluit en de bestreden verordening, voor zover zij verzoeker betreffen, diens gevolgen nietig verklaren;
- aan verzoeker op grond van de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Unie krachtens artikel 340, lid 2, VWEU de schade vergoeden die is veroorzaakt door de onrechtmatige handelingen van de Raad, en
- de Raad in de kosten van de procedure verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel: de Raad heeft kennelijke beoordelingsfouten gemaakt door vast te stellen dat was voldaan aan het criterium voor plaatsing van verzoeker op een lijst, vastgelegd in artikel 28 van besluit 2013/255/GBVB en artikel 15 van verordening nr. 36/2012.

2. Tweede middel: de Raad heeft zonder rechtvaardiging en op onevenredige wijze de grondrechten van verzoeker geschonden, daaronder begrepen zijn recht op bescherming van zijn eigendom, zijn reputatie en zijn zaak. De bestreden handelingen hebben vergaande gevolgen voor verzoeker, zowel wat zijn eigendom als wereldwijde reputatie betreft. De Raad heeft niet aangetoond dat de bevrozing van verzoekers tegoeden en economische middelen verband houdt met of gerechtvaardigd is door een legitieme doelstelling en al helemaal niet dat die bevrozing evenredig is aan een dergelijke doelstelling.
3. Derde middel: indien, anders dan volgens verzoekers voornaamste argument, het criterium voor plaatsing op de lijst aldus moet worden uitgelegd dat daaronder elke belangrijke zakenman in Syrië moet worden begrepen, ongeacht of deze zakenman banden heeft met het Syrische regime, en ongeacht of deze persoon van het Syrische regime profiteert of het steunt, verzoekt verzoeker om vaststelling dat artikel 28, lid 2, onder a), van besluit 2013/255/GBVB, en artikel 15, lid 1, onder a), van verordening nr. 36/2012, niet van toepassing zijn voor zover zij verzoeker betreffen, omdat het plaatsingscriterium onevenredig is ten aanzien van de voor het overige legitieme doelstellingen van deze bepalingen.

Beschikking van het Gerecht van 21 december 2016 — fleur ami/EUIPO — 8 seasons design (lampen)

(Zaak T-67/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/57)

Procestaal: Duits

De president van de Vijfde kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 111 van 29.3.2016.

Beschikking van het Gerecht van 20 december 2016 — Amira e.a./Commissie en ECB

(Zaak T-736/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/58)

Procestaal: Engels

De president van de Derde kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 475 van 19.12.2016.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL